

THV BALCAIN.

S I V E,

DE MENSVRIS SACRIS

LIBER,

Tribus voluminibus distinctus.

DE CVBITO.

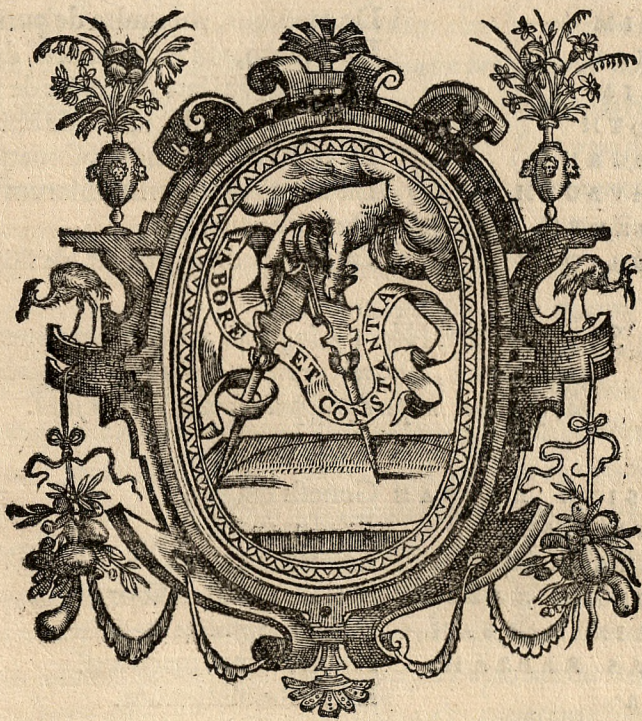
DE SATHO.

DE SICLO.

BENEDICTO ARIA MONTANO
HISPALENSI AVCTORE.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

EXHIBEMVS tibi, *studiose Lector*, non solum mensurarum, ponderum, ac nummorum, quæ in sacris indicantur libris, certam expensamq; rationem, sed earundem rerum elementa vera, quibus aliorum etiam auctorum, qui aliquid in hoc genere scripsere, sententiam vera æstimatione tenere possis.

ANTVERPIÆ

Excudebat Christophorus Plantinus Prototypographus
Regius: ad sacrorum Bibliorum Apparatum.

Anno M. D. LXXII.

AVCTOR LECTORI.

FREQUENS à nobis in hoc libro mentio fit quorundam voluminum, ex quibus bona pars rerum, quæ hic differuntur, collecta est: quorum quia non ita magna copia apud nostros reperiri potest, accidere forsan possit, ut non etiam certa notitia Latinis hominibus constet: quam ob rem operæ precium facturi videbamur, si eorum nomina, quæ hic passim citantur, Hebraicis & Latinis conscripta literis, hoc in loco proponeremus; argumentis etiam indicatis, de quibus in unoquoque differitur volumine. Pertinent autem hæc omnia præter septem postrema nomina ad librum traditionum antiquarum, cuius præceptis & institutis, atque explicationibus Scribæ olim ad Synagogam gubernandam utebantur. Hunc nos Venetiis repertum, perlegimus, non sine magna utilitate ad multorum in sacris libris locorum explicationem, ut in hoc & aliis nostris legendis scriptis non paritendo exemplo comperies.

כֶּלָאִים CHELAIM	Significat Mixtiones. agitur in hoc volumine de mixturis rerum: ut vini cum aqua, olei cum melle.
שְׁבוּעָה SEBVCHAH	De iuramento & iurisiurandi ratione omni.
עֲרוּבִים GHARVBIM	De Heterogeneis, alio genere rerum quæ non rectè ac legitime commisceri possunt.
בְּרוֹחַת BERVROTH	De munditiis: de rebus mundis & immundis, vel ex natura, vel ex contactu.
שְׁבִיעִית SEBIGHITH	De septimo anno quietis agrorum.
נִזְקִים NEZIKIM	De nocumentis, damnis, detrimentis, factis & acceptis.
עֲרָה CHARLAH	De præputio, id est, de rebus & personis prophanis.
יוֹמָה IOMA	De diebus ac dierum obseruatione.
תָּמִיד THAMID	De iugi & quotidiano sacrificio ac munere.
פֶּאֶה PEAH	De angulo, id est, de agri parte à messoribus prætermissa, & de spicis, &c.
חֲלִי HHOLI siue HHALI	De placenta, id est, de libis sacris & eorum ratione.
זְזַנְמְהֶדְרִין ZZANMHEDRIN	συνέδριον, de collegis iudicum & magistratibus religionis causa constitutis.
תְּרֻמָּה THERVMAN	De separatione, id est, primitiarum ratione.
קְדוֹשִׁים KEDOSSIM	De sanctis, id est, obligatis Deo, vel damnatis vel segregatis.
נְדִיבִים NEDIBIM	De Spontaneis, id est, vltro & sponte oblatis.
עֲדֻוֹת GHEDIVTH	De testimoniis & testibus.
נֶזִיר NEZIR	De Nazaræo, siue votis Nazaræorum.
עֲשָׂרִית GHASRITH	De decima.
עֲשָׂרִית הַשֵּׁנִי GHASRITH HASENI	De decima secunda.
יָדַיִם IADAIIM	De manibus, vbi multa de purificatione.
כֶּרַךְ CHICHAR	De talento, vbi etiam multa de ponderibus.
שֶׁקָלִים SEKALIM	De Siclis, vbi latè differitur de ponderum ac monetarum vsu.
אֹהֹלוֹת AHOLOTH	De Tabernaculis, id est, de obseruatione festi tabernaculorum.
חֲגִיגָה HHAGIGAH	De festis & festorum obseruatione.
כֶּתֻבּוֹת CHETHVBOTH	De nuptiis & matrimoniorum ratione.
בְּכוֹרוֹת BECHOROTH	De primogenitis.
עֲרֻוֹת GHERVAIOTH	De turpitudine, hoc est, de illicitis & criminosis.

SVNT præterea libri alij, in quibus præter disputationes in libros Legis institutas, continentur etiam multa omnium generum argumenta, quos hoc in opere præcipuè citamus: ex his sunt.

בְּרֵאשִׁית רַבָּה BERESSITH RABBAH	Genesis magna.
שְׁמוֹת רַבָּה SEMOTH RABBAH	Exodus magna.
וַיִּקְרָא רַבָּה VAIKRA RABBAH	Leuiticus magna.
בְּמִדְבָּר רַבָּה BAMIDBAR RABBAH	Numeri magnus liber.
דְּבָרִים רַבָּה DEBARIM RABBAH	Deuteronomion magnum.
מִדְּרָשׁ רַבָּה MIDRAS RABBAH	Homeliarium magnum.
גַּמְרָה GAMRA	Liber Resolutionum.

BENEDICTI ARIAE MONTANI

HISPALENSIS IN LIBRVM THVBALCAIN,

SIVE DE MENSVRIS, PRAEFATIO.

PRIMA sanè iam hominum esset conditio, si ex primo & integerrimo illo naturæ statu, in quo à Deo collocati erant, nunquam decidissent. Neq. enim infinitas animi curas quibus conficiuntur, perferrent: sed omnes pari conditione viuerent, ac veluti necessitudine coniuncti non tam sibi se, quàm cæteris natos esse putarent, atque idè in perpetua quadam vitæ societate permanentes, amplissima, & iucundissima orbis terrarum habitatione equaliter fruerentur. Agnoscerent quippe eam à summo illo rerum omnium opifice sibi, ea lege, concessam esse, vt in ea singuli, vt par est, viuerent; & omnia ad publicum vsum referrent. atque ex iis nullus omnino esset qui aliquid proprium, aut peculiare sibi vendicaret, iuxta illud: Ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen super terram, & vniuersa ligna quæ habent in semetipsis sementem generis sui, vt sint vobis in escam, & cunctis animantibus terræ; omniq. volucris celi, & vniuersis quæ mouentur in terra, & in quibus est anima viuens, vt habeant ad vescendum. & factum est ita. Ea demùm beata hominum vita in hisce terris dici posset, nullisque laboribus, curis, solitudinibus; suspicionibus, ac cæteris huiusmodi malis obnoxia esset. Natura enim optima ad viuendum dux, nulli vltra modum, & vltra quàm ratio postularet, aliquid concederet, atque eadem multiplicem rerum omnium copiam omnibus sua sponte suppeditaret; ac nemo esset, cui illa beneficia sua denegaret. Verùm enimuero ex quo homines nefaria quadam audacia & temeritate eo fructus genere quod ne extremis quidem digitis attingere fas ipsis erat; & quod eos etiam in perpetua, ac debita obedientia retinere debuerat, nulla diuini præcepti habita ratione, vesci non dubitarunt, ac proinde, per summum scelus diuinum etiam honorem affectarunt; illicò ardens illa rerum omnium occupandarum cupiditas in ipsorum mentibus insedit, atque adè excreuit, vt communem illum terrarum vsum equali portione hominibus concessum, impotenti, & insatiabili quodam animi ardore in priuatos vsus conuerterit; ac vi etiam adhibita, humiliores & imbecilliores oppræsserit, & quæ iure primæuo illo ac naturali omnium erant, ad nefarios homines, qui omnia per vim sibi licere putant, detorserit. Hinc manarunt immanissima illa & fœdissima vitiorum omnium monstra, quæ deinceps per totum terrarum orbem (heu malum) grassata sunt. de eo genere sunt: Fraudes, calumnie, oppressiones, inimicitie, rapinæ, & cætera huiusmodi mala, quæ non solum ipsis hominibus; verùm etiam cæteris rebus creatis, atque hominum causa productis, exitium sunt molita: sicut scriptum est; Dixit Dominus ad Noe, Finis vniuersæ carnis venit coram me, repleta est terra iniquitate à facie eorum; ego disperdam eos cum terra. Etenim Hebraico verbo *HAMAZZ*, pro quo Latini iniquitatem reddunt, omnia iniuriarum & fraudum genera, atque adè quidquid cum iustitia atque æquitate pugnat, significatur. Usque adeo verò immanis hæc cupiditas inualuit, & ita altas in hominum mentibus radices egit, vt non nisi insigni quodam aliis benefaciendi desiderio, & charitate, ab hominum animis euelli possit. Atque idè inter cætera vitæ Christianæ testimonia hoc, vel omnium luculentissimum fuit, vt sobriè, iustè, piè & castè omnes vitam degerent, ac nemo priuati commodi cupiditate ductus suis rebus priuatim studeret, sed publicæ omnium vtilitatis studio omnes tenerentur, & fraterno quodam amore communiter viuerent: sicut scriptum est, Multitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna, nec quisquam eorum quæ possidebat, dicebat aliquid esse suum: sed erant illis omnia communia: diuidebatur autem singulis, prout cuique opus erat.

At verò inter eam primi illius & integerrimi humana vitæ status corruptionem, & spectatam hanc vitæ Christianæ in Dei Ecclesia perfectionem, mediis quidam rerum status à diuino consilio decretus, & institutus est, cuius ratione ad diuinæ voluntatis præscriptum diligenter obseruata, hominum societas, atque adè ipsum hominum genus conseruaretur; sine ipsa verò omnino dirimeretur & periret: qui quidem status rerum à diuina illa lege ortum habuit, quæ videlicet, cautum est, ne dominia rerum sibi quisque plura adscriberet, quàm quæ proprio labore, industria, & studio, citra cuiusquam iniuriam, assequi posset. Ita vt si de rerum vsu & possessione agendum sit, labor, hoc est, industria, studium & opera ius vnicuique statuatur ad earum rerum consecutionem quæ sibi aut suis necessaria esse vnusquisque animaduerneret. Nemo verò ex desidia, otio, & segnitie, aliquid consequatur, ac multò etiam minus ex fraude & iniuria quidquam sibi adscribat: sicut scriptum est, In laboribus comedes ex terra cunctis diebus vitæ tuæ: spinas & tribulos germinabit tibi, & comedes herbas terræ: in sudore vultus tui vesceris pane tuo. Et emisit Dominus Deus Adam de paradiso voluptatis, vt operaretur terram de qua assumptus est. Ex hoc autem Dei instituto tum agricultura omnium artium tutissima & innocentissima, si rectè exerceatur, tum reliquæ omnes artes, quæ ad fouendam hominum vitam excogitatae sunt, prodierunt. Atque hinc nata sunt commercia, ne homines in otio ac desidia hebescerent & languerent, vtq. ipsi non tantum sibi, verùm etiam aliis consulere, ac sua ope & auxilio, inferuire cogerentur. atque ita mutuis subsidiis earum omnium rerum, quæ in terra gignuntur, vsus facilius comparari posset. Igitur ex illa diuini consilij sententia, quæ Adam ex amœnissimo illo deliciarum horto, in quo sine labore omnibus rebus creatis fruebatur, eiectus est, omnes artes, quas industria, diligentia, ac studio consequi quilibet potest, effluxerunt. hinc rerum & operarum communicatio emanauit: perpetuò enim vigeat summi legislatoris edictum, quo decernebatur, ne quis ijs rebus quas terra sponte sua producebat, illegitimè frueretur, sed vt ex iis vnusquisque vt decebat, tantum sibi sumeret, quantum necessitas ipsius postularet. Hinc pendet etiam omnis illa iustitiæ pars, quæ commutatiua dicitur: hinc illud frequens sacræ scripturæ dictum, vt qui ad nullam rem laborat, is

neque etiam comedat. hinc illud: dignum esse operarium mercede sua, ac beatum esse eum, & bene cum eo actum iri qui manuum suarum labores comederit.

Cum verò illa, quam iam diximus, cupiditas ita hominum praeordiis inhereret, ut ad malum ij semper proclives essent, & iucundissima illa vitae societas privati commodi ardore & immoderata concupiscentia dirimi coepisset, necesse tandem fuit eam certis legibus, ac statutis coerceri: & quarendus fuit modus, quando homines ad beneficentiam & liberalitatem incitari nequirent, quo saltem à damno dando, iniuria inferenda, & planè ab omni maleficii genere deterrerentur & auerterentur, ac malorum omnium occasio ipsis eriperetur. Itaque non solum de singulorum rerum naturis, functionibus, & proprietatibus, ne rerum multitudine & varietate homines deciperentur, agi coepit, verum etiam ne quis re iure sibi debita fraudaretur, atque ita laderetur. Hinc igitur mensurarum & ponderum, atque omnis accipiendae, reddendaeque pecuniae modus ac ratio emanavit, quae quidem omnia ad eum usum sunt comparata, ut sanctum & inuiolabile, ac omnino indissolubile humanae societatis & fidei vinculum permaneret. Mensurarum verò & ponderum usum antiquissimum esse, vel ipsius arcae à Noë salutis causa fabrefacta monumenta declarant. Illius enim non solum ipsa structura, certis modis & formis ex diuino praecepto constitit: verum etiam certas ac praescriptas quasdam portiones rerum necessariarum tot animantium generibus, quot in ea conclusa erant, admirabili quadam dispositione, pro loci ratione continuit. Ex his colligere ac certum habere possumus iam tunc temporis quo Thubal musicae rationem, & Cain fabrilem artem tradebant, mensurarum, ponderumque rationes in usu fuisse. Neque enim illae artes, quae certis formis ac figuris, & quibusdam praescriptis modis constant, imò quae modos, mensuras, atque omnia instrumenta ceteris artibus parant, citra modorum, & ponderum praecognitam rationem ab ipsis, qui summi appellati sunt, earum magistris, tradi potuerunt. Est igitur extra controversiam, ponderum, ac mensurarum inuentionem in corrupto, ac deprauato humanae naturae statu prorsus necessariam, & commutativae (quam vocant) iustitiae administram, atque omnium commerciorum arbitram aequissimam, à diuino consilio manare. At verò horum observationem sanctam, ac religiosam esse oportere, vel ex eo patet, quòd inter praecipua ac perpetua praecepta enumeratam, & summè commendatam videmus: imposita videlicet huius functionis veluti sacrae, cura ipsis Sacerdotibus, quibus post diuinos ritus, & cultum, hoc etiam munus delatum est. sicut scriptum est, Sacerdotes autem super panes propositionis, & ad simile sacrificium, & ad lagana & azyma, & sartaginem, & ad torrendum, & ad omne pondus atque mensuram. Iam verò quàm graue, quàm atrox, & Deo, & hominibus inuisum scelus sit ponderum & mensurarum deprauatio, utpote quae fidem labefactet, humanam societatem dirimat, atque sanctissimum illud ius naturae violet, cuius patet. idque haec diuina scripturae verba declarant: Statera iusta, & ephi iustum, & batus iustus erit vobis. Ponderus & pondus, mensura, & mensura, utrumque abominabile est apud Deum. His accedit & illud, ponderum ac mensurarum usum non solum ad hominum commercia & consuetudinem, sed etiam ad pleraque alia omnino esse necessarium. eius enim cognitio si desit, non parua afferentur hominibus incommoda & detrimenta. In medicina enim nisi certus constituatur medicamentorum exhibendorum usus, ac praefinitus aliquis pro ratione corporis infirmi & temporum anni modus, ex praescripte huius observationis defectu tota recuperanda sanitatis ratio corrumpitur, iuxta illud: Vtere modico vino propter stomachum tuum, & frequentes tuas infirmitates. Certum autem modum in huiusmodi rebus adhibendum esse vox illa, modico, aperte docet. At in aedificiis & structuris certam normam, mensuram, & proportionem requiri illud certo argumento est, quòd nihil quod ad eam rem pertineat, in sacris libris, siue à Principibus & Legumlatoribus, siue à Prophetis institutum est, quin simul etiam ponderum, mensurarumque ratio sit diligenter praescripta. Agricultura etiam & rei rusticae ratio, sementis item & plantarum proportionem ex tota hac ponderum & mensurarum cognitione necessario petuntur. Neque enim aut omnia locis omnibus, aut maiora minoribus conueniunt. Sed certam quandam terrae, seminum, ac plantarum rationem constitui oportet. Id quod ab antiquis fuit diligenter obseruatum: sicut scriptum est, Iuxta mensuram seminis aestimabitur pretium agri. Præterea viribus aestimandis, oneribusque imponendis atque omnibus certa quadam, nec fallaci ratione cognoscendis, modus & mensura tanquam certissimus testis adhibetur. Sic enim vires Goliath ex armorum pondere sacrae scripturae libri pensitandas proponunt. Sic & David viribus illi longè impar ex eo ostenditur, quòd ferendo Saulis thoraci sufficere non posset, atque ideo victoria non corporis viribus, sed eximie animi fortitudini, fidei & pietati eius tribuenda sit. Nulla denique in toto orbe terrarum res est quae finem habeat, ad cuius exactam cognitionem ponderum ac mensurarum ratio tanquam necessaria non afferatur. In itineribus quae mari, terraque conficiuntur, in spatiis omnibus exactè dimetiendis hoc vnum indicium spectatur. Ac tandem in rerum omnium perfectione certò statuenda nihil aptius aut commodius, quàm mensurae definitio adhibetur. Usque adeo autem elegans ac necessaria est mensurandi ratio, & usus, ut qualibet in re is adhibeatur, nihil ad eius rei perfectionem amplius requiri posse existimetur. Qua de causa cum sapientissimè constitutam vniuersi orbis structuram, & iudiciorum Dei admirabilem aequitatem suis omnibus constantem numeris Deo gratularetur Sapiens, haec canebat: Omnia in mensura, numeroque & pondere disposuisti. Igitur cum tantum, ac tam necessarium in omni rerum genere aestimando mensurarum, ponderum, & nummorum usum, atque horum omnium exactam definitionem quidam nostrae aetatis viri doctissimi esse intellexissent, longo studio, nec vulgari diligentia & sedulitate, necnon consultis veterum monumentis, ac rebus ipsis diligenter conquisitis, atque ut par est, aestimatis, ea quae ad legum explicationem, atque ad medicinae tractationem pertinere ipsi existimabant, ad ponderum, mensurarum, & numismatum genera disertis ac subtilibus disputationibus retulerunt. Qua quidem in re quantum omnes elaborarint, nemo, qui eorum libros euoluit, ignorat. Quid autem in hac parte praestiterint, & quantum suis laboribus & industria sint assecuti, non est nostrum iudicare. Illud quidem constat, & communi omnium consensu illis hoc tribuitur, eos scilicet, huiusce cognitionis plurimas ac cognitu dignissimas

gnissimas partes esse assequutos, & sua diligentia aliis ad plura & exactiora inuestiganda viam strauisse.

At verò quæ de ponderum & mensurarum ratione in sacris libris traduntur, quanquam non sunt minoris ponderis, & auctoritatis quàm cætera quæ ab aliis tradita sunt, imò verò eò maioris momenti apud quemlibet esse debeant, & maiori etiã sint cognitione digna, quò augustiora & sanctiora sunt, idq. non solum ob eorũ simplicitatem, verum, quod maius est, quòd sacra arcana sæpius significant, ac demonstrent: Attamen ab iis qui ante nos in hoc quoque genere scripserunt, aut propter rerum ipsarum vetustatem, aut etiam ob linguarum Orientis imperitiam, aut ob locorum quorundam, qui in sacris literis inter se pugnare videntur, minus accuratam examinationem, neque exactè tractata, aut certè, nostro quidem iudicio, non satis, pro rei dignitate, ac maiestate grauitè conscripta sunt. præsertim verò cùm tota hæc sacra tractatio ad Græcorum & Italicorum generum rationem ab iis sit relata, atque ideo non tam ab ipsis explicata, quàm perturbata videri possit. Neque enim vnus alicuius nationis mensurarum genera cum aliis cæterarum nationum generibus connecti ac componi debent, nisi planè in omnibus, nullis partibus exceptis, conueniant. hoc autem rarò admodum contingit. Sed singularum nationum genera ex principio & fundamento aliquo, ab aliqua rerum natura petito, constituenda, aut ex nudato & aperto aliquo resoluenda sunt. singulis autem generibus, vt par est, diligenter examinatis & cognitis, facile est deinceps, quid conueniat, & qua etiã in re alia ab aliis discrepèt, dignoscere. Quamobrem cùm præter cætera multa quæ à nobis ad sacrum Bibliorũ Apparatum vndique comportata sunt, hanc quoque partem non solum iucundam, verum etiam vtilem ac prorsus necessariam sacræ Scripturæ studiosis esse animaduertemus, quippe quæ ex attenta sacrorum librorum lectione sæpius à sacris auctoribus distincta & obseruata deprehendatur, ac præsertim ex antiquissimo illo libro qui ab Hebræis Misnaioth, à D. autem Hieronymo δὲ τριτάτος dicitur, Latine autem Repetitiones Legis appellari potest: dignā certè eam esse existimamus cui suus etiam in Regio hoc opere locus daretur, vt sacrorum librorum studiosi, atque adeò tota Catholica Ecclesia, cui nosmetipsos ac nostra omnia nos debere agnoscimus, ex nobilissima hac arte, ac nostris hisce laboribus aliquam perciperent vtilitatem. Breuis illa quidem, & propter assiduas occupationes, quibus distinemur, verborum copia & amplificatione denudata Christianæ Reip. exhibetur: attamen ea est quæ ad sanctæ Scripturæ lectionem satis esse potest. Quod si Lectores aliquam hac etiam in parte diligentiam adhibere non grauabuntur; non solum ad sacrorum librorum intelligentiam, sed etiam ad ea cognoscenda ponderum & mensurarum genera, quæ apud quaslibet nationes obtinent, certissimum sibi aditum patefacient. Vale Lector, & pios hosce labores, quibus nihil omnino efficere conamur, quàm vt homines ad Dei notitiam perducamus, tuis ad Deum precibus adiunua.

THVBALCAIN, SIVE

DE MENSVRIS SACRIS.

P R I M A M mensuræ originem, in naturæ communibus generibus antiqui statuere; quæ minimè omnium incerta variis locis ac seculis fore existimarunt. In omnibus generibus, quod maximè sibi constans esse videtur: hordeum est commune, cuius grana tem-

merè, nec secundum eximium delectum composita non adeò imparia sunt, vt sena simul cõiuncta senis excellant. Ex hac ergo obseruatione effectum esse arbitramur, vt hordeo nomen **SIGHVR** imponeretur. Idem autem **SIGHVR** Hebræis, quod Latine putatio, cogitatio & quantitas significat; fuitq. & ponderis & mensuræ prima æstimatio, ex hordei granis; sex enim hordei grana simul coniuncta, ea parte, qua crassiora sunt, digitum vnum pollicem constituunt. Digitus verò pollex prima notabilis mensura est, quæ nomen formamque certam sortitur, appellaturque Hebraicè **ETSBAGH**. Huius ratio describitur in libro Deuteroseon, à D. Hieronymo appellato, quem nos frequenter citantes Hebraico verbo **Misnaioth** dicemus, in illo libro tractatu de Chelaim cap. 7. in Paragrapho 8, latè de digito disputatur.

Est & alia mensura minor, quàm digitus hic à nobis modò definitus, eam Hebræi vocant **ZITH**, minimi in manu digiti crassitudinem continens. De hac autem Camhius in libr. 1. Samuel. cap. 21, pag. 318. facie 2. in exemplari Veneto Bombergiano.

Post digitum est **TAPHANH**, quatuor digitorum continens mensuram, vt nobis Simon de Catis Mantuanus eruditissimus in Hebraicis disciplinis, Hebræus, re ipsa ostendit: eius mentio est in coronis altaris. Exod. 25, 24. & in mensæ cedrinæ fabrica Exod. 37, 12. vbi noster Interpres quatuor digitos vertit: sed in labri magni descriptione, tres uncias exposuit. 2. Reg. 7, 26. In libris verò Paral. de eadem re agens, palmum reddidit 2. Paralip. 4, 5. Et apud Ezechielem palmum etiam dixit cap. 40, 5. In omnibus his locis definitur à Cambio quatuor digitorum mensura. Hæc dicitur esse medietas. differitur autem de **TAPHANH** in li. Misnaioth in tractatu de angulo cap. 3. parag. 1. cap. 7. Vbi definitur vallum, quo prædium à prædio distinguitur altum decem **TERPHANIM**. Vsurpatur aliquando **TERPHANH** pro breui & exiguo alicuius rei modulo, vt Psal. 39, 6. Ecce mensurabiles posuisti dies meos, Hebraicè est, ecce palmares, hoc est, breuissimos & præcisos. sed quod in Threnis legimus: Ergone comedent mulieres paruulos suos, ad mensuram palmæ? aliam interpretationem desiderat, quæ non refertur ad mensuram: namque Hebraicè, paruulos suos palmatos, est.

Est & aliud eiusdem mensuræ nomen **ZITH**, quæ paulò plus, quàm quatuor digiti, cõtinet, hoc est, quantum vola manus inter carpum & digitos extenditur: cuius mentio fit in Aruch. Definitio autem est in Misnaioth de **CHARLAH** cap. 3. parag. 2. & in eodem libro tractat. de Sabbatho. cap. 13. parag. 7.

Alia quoque inter Hebræos auctores eiusdem mensuræ nomina reperimus, sed non Hebraica, vt **ROZENIM** & **ROSNIKEMA**. quæ quatuor digitorum mensuram Auctor Aruch exponit; à quo etiam **BATRI** eadem mensura dicitur. Huius mensuræ nomen apud Chaldæos paraphrastas inuenitur.

Est etiam **ZERETH** mensura, quæ digitis expansis notatur, ab extremo pollicis vsque ad minimi extremum: hæc constat præcisus tribus **TERPHANIM**, hoc est digitis duodecim. huiusmodi om-

nino quadrati erat illud ornamentum in sacerdotis pectore gestatum, quod nostra Biblia Latina Rationale iudicij vocant. Caterum nomen ipsum **ZERETH** Interpres noster palmum reddit, atque ita extensum palmum digitisque expansis intelligit. Aliud enim est **ZERETH** à **TAPHANH** superiori: hoc etiam Hispani vulgari lingua palmum vocant, Itali spanna. Et Palæstinus ille impius sex cubitis & palmo procerus fuisse scribitur, 1. Sam. 17. Illum palmum intelligimus extensum ex nomine **ZERETH** Hebraic. Exod. 28, 17. & 39, 9. Et apud Isaïam, Quis mensus est in pugillo aquas, & celos palmo composuit? Isaï. 40, 12. & apud Ezechielem palmus Latine dictus idem significat, hoc est **ZERETH**, quæ dimidia pars cubiti est. Ezech. 43, 13. De huius mensuræ definitione differitur ab Helia grammatico in Thesbite in radice **זרת**. & à Cambio in Dictionario in Radicibus **זרת** & **טפח**. Hanc eandem mensuram **TERPHANH** & **סוהק**, id est, palmum ludetem dici solitâ ex Misnaioth didicimus. tract. de Gherubim cap. 1. parag. 8. in Commenta. vbi alter palmus **TERPHANH** & **גחתיב**, id est palmus laborans, vel formatus, dicitur.

LEBANA & ARIAHH.

ARIAHH & **LEBANA** ædicatoribus nota & vulgata mensura erat, & ad murorum crassitudines, & ad materias etiam notandas. Erant enim lateres costiles, quorum modus describitur **LABANA** trium palmorum, hoc est duodecim digitorum longitudine, mensura videlicet **ZERETH**, & dimidium longitudinis in latum, videlicet palmi cum dimidio, siue digitorum sex. Huius ratio describitur in Misnaioth libr. tract. de **GHARVIM**, siue mixtis cap. 1. parag. 8. **ARIAHH** verò laterem definiebant quadratum palmi cum dimidio, scilicet longum, & tantumdem latum: de qua in Misnaioth tract. de mixtis cap. 1. parag. 3.

AMA, אמה.

Continet **AMA** sex **TERPHANIM**, hoc est, digitos quatuor & viginti, frequentissima in omni mensuræ rerum mentione vox, antiquissimaque mensura, ante diluuium etiam solemnitas: hac siquidè arcæ Noë modus à Deo præscriptus est. Gen. 6. Hac vniuersum opus tabernaculi in deserto est definitum. Exod. cap. 23. & 26. & 27. & 30. & 36. & 38. Coturnices in desertum coactæ, non altiores duabus **EMATHAIM** hoc est, vt noster vertit Interpres, duobus cubitis volasse dicuntur. Num. 11. Sacerdotalium vrbium suburbana millenos in ambitu cubitos ex his continebant. Num. 35, 4. Bis mille cubitorum spacium inter Israelitas, & arcam viarum ductricem erat præfinitum. Ios. 3, 4. Frænum illud, quod subiectionis & deditio- nis causa victoribus offerebatur, huius mensuræ erat, quale Dauid de manu Palæstinorum accepit. id ab Interprete nostro Frænum tributi est redditum. 2. Samu. 3, 4. Tota etiam templi, atque aliorum, quæ à Salomone perfecta sunt, ædificiorum fabrica, huius mensuræ rationibus commensurata fuit. 1. Reg. 16. & cæteris. Neque verò Hebræis solum, sed aliis etiam nationibus communis hæc mēsurā fuit. Namque lignum ad Mardochæi necem paratum, ab Aman quinquaginta cubitis altum fuisse bis cōmemoratur Esth. 5, 14. & 7, 9. Ezechielis templum sibi ostensum, huiusmodi cubito metiebatur ca. 40. 41, & 42. vsque ad 47. Et Zacharias volumen volans viginti cubitorum longum, & decem latum visum sibi refert cap. 5, 2. Huic rationi inter recentiores cum primis subscribunt Moses Gerunden- sis in Gen. cap. 6. & in Num. 3, 5. Et Camhius 1. Reg. 5, 28. & Zachar. 5. & 2. Esd. 6, 3. Et ex antiquioribus Ioseph Gorionides auctor Hebraicæ historiæ li. 1. c. 10.

In Mis-

Zereth di-
midium
cubiti.

טפח
שוהק

טפח
עצב

שעור

אצבע

זרת

טפח

כית

רוסנים

רוסניקמא

כטר

זרת

In Misnaioth autem frequens mentio & ratio atque modus huius mensuræ est. Assignant namque veteres aruum quadraginta cubitis quadratum ad sementem ^{סא}id est, Sathi faciendam tracta. de Chelaim cap. 2. paragr. 2. in Commentariis; eodemque loco paragr. 1. docemur tres sulcos facere duos cubitos: Præterea in tract. de Sebugha cap. 1. paragr. n. scribitur 4. ^{מא}EMAH occupare loci spaciū, quod capere possit par boum cum iugo. Idemque legimus in tractat. de Gharubim cap. 1. paragr. 8. in Comment.

At verò duplicem cubitum fuisse, alterum legalem, alterum verò communem ex antiquis obseruationibus intelleximus, cubitumq. Legis certū fuisse, sex videlicet Tephahim siue palmorum, idque indicauit Moses Gerundenfis in Gen. ca. 6. qua de re constans omnium scribentium ratio est. Alterum verò cubitum communem quinque tantum palmos continuisse, quantus est vniuscuiusque hominis modus, à cubito ad extremos vsque digitos: atque hunc non certum æqualémue esse posse res ipsa indicat, neque enim eadem omniū hominum mensura est. Vnumquemque verò proprium cubitū suo ipsius modulo & palmo metiri verum est, vt Poeta ait: atque ad eiusmodi cubitum referendum videtur id, quod Moses narrat; Og regis Basam lectum in Rabbath filiorum Amon extare, nouem cubitos habentem longitudinis, & quatuor latitudinis ad mensuram cubiti virilis manus: distinguit enim à cubito legali. Cōtinuisse autem videtur lectus ille palmos ferme quinq. & quadraginta communes in longum, & in latum viginti. existimo autem lectum illum fuisse sepulchrum ferreum, cuiusmodi ex ære aut marmore principibus olim cōdendis parabantur. Atque ad hanc distinctionem pertinere arbitramur illud, quod in Misnaioth scriptum legimus: nempe fuisse duplicem cubitum in Susan Habira, Susis, inquam, regia Medorum vrbe. Misnaioth de Chelaim ca. 17. paragr. v. & 1. quo loco multa de cubitis vasorum & ædificiorum differuntur. Atque illi solemnī cubito sex Tephahhim continenti nomen à quibusdam fuisse factum

^{אצלה}ATSILA, siue axillam Latine dicere velimus, docet Camhius in Ezechiel. cap. 41, 8. vbi huius cubiti mentio fit. Porro similes cubitos fuisse in antiquo tabernaculo, & in templo affirmatum legimus in Misnaioth tract. de Beruroth cap. 8. paragr. 7. idque ex illo loco indicatur, vbi legimus: Et hæc sunt fundamenta, quæ fecit Salomon, vt ædificaret domum Dei, longitudinis cubitos in mēsurā prima sexaginta. Mensuram primam, antiquā tabernaculi interpretamur mensuram.

Mensura
prima.
Gladius
Eglon.

גומר

Gomito.

גומרה

Huiusmodi gladium illum fuisse accepimus, quem in Eglon perniciem sibi parauit Aod longitudine Gommed, quem Chaldaeus paraphrastes Gerima, hoc est cubitum, siue brachij membrum. Et Interpretes omnes ^{מא}AMAH exponunt: atque eam mensuram quidam esse affirmāt, quæ Germanicè Dumelna vocatur; nos autem ex ea voce, Gommed nomen Gomito, quod Italicè mensuræ est, factum putamus: locus hic est iud. 3, 16. quo loco vulgata editio Capulum longitudine palmæ manus habet.

Vocatur & hic cubitus ^{גאמידא}GARMIDA ab expositioribus Psalmo 70. in Midras, hoc est in homeliis, & in Haruc etiam Kal vocatur.

DE CANE. ^{קנה}

Continet Cane longitudine sex ^{מא}EMOTH cum ^אRETH, hoc est, sex cubitorum legalium cum dimidio. Atque hic est calamus mensuræ ab Ezechiele indicatus. In manu viri calamus mensuræ sex cubitorum & palmi. Ezech. 40, 3. & cap. 41. & 42. identidem. Idem adnotatur à Camhio in hunc locum, & in Ierem. 31, 4. ^{קנה}Hanc mensuram ^{זאליל}ZZALIL etiam fuisse dictam, auctor Aruc docet.

^{קמא}KVMAH

^{קמא}KVMAH humani corporis erecti statura, eaque in-

certa, certis tamen modulis definitur in singulis hominibus; continet enim circiter tres ^{מא}EMOTH à pedibus ad caput. quod si erectis pedibus brachia quoque superne sublata tollantur, vnam amplius ^{מא}AMAH adiungit sibi, continebitque quatuor ^{מא}EMOTH. hæc ratio disertè adnotatur in lib. Misnaioth tractat. de Garubim cap. 4. n. in Comment.

DE MENSVRIS INCERTIS.

Fuere & aliæ mensuræ illis temporibus certæ, non tamen communes, sed certis quibusdam artibus usurpatæ, atque idè nobis non omnino exploratæ, vt pote quarum ratio nullis obseruationibus excepta tradatur. ad hoc genus referuntur in primis lapides ^{אצלה}GAZITH, quorum mensura architectis & murorum artificibus nota erat: id enim verbo ipso indicatum à Camhi & Leui Gersonis filio affirmatur, 1. Reg. 5, 28. & cap. 7, 70. ^{גירוי}GVIRVI etiam in Haruch nomen est incertæ nobis mensuræ.

Porro ad hæc continuæ mensuræ genera referri potest illud, quod ^{חבילה}HHABILAH ab Hebræis dicitur, nos manipulum reddere possumus. erat enim earum rerum, quæ in fasciculos colligi, colligarique possunt. eius autem definitionem illam assignant, vt non minus contineat ^{חבילה}HHABILAH quàm viginti quatuor ^{זיתים}ZITHIM. ostendimus autem ^{זיתים}ZITHIM minimi digiti quantitatem obtinere. huius ratio exponitur in lib. Misn. de ^{גארה}GARLAH cap. 3. paragr. 1.

^{פזלה}PIZLA quoque in eodem genere lapis columnæ forma rotundus & teres est, digitis altus quadraginta & sedecim longus, in Haruch.

^{מורביא}MORBIA corpus est, ex quacunque materia quadratum, tribus ^{מא}EMOTH longum, totidem latum, totidem etiam altum, quod cubicum Mathematici dicunt, excepto modo. huius ratio indicatur in lib. Misn. tract. de ^{סבגית}SEBIGHITH cap. 3. paragr. 7.

GEOMETRICA RATIO.

Est & alia Geometrica ratio, qua terram ipsam plerumque demetiri solebāt antiqui, siue ambulationibus, siue prædiis & agris metandis operā darent. Huius simplicissima pars ^{פאגהאם}PAGHAM dicitur, quam Camhius idem significare cum ^{רגל}REGL, hoc est, pede affirmat, eamq. duobus ^{תפאחחים}TEPHAHHIM definit apud Ezech. in Comm. cap. 41, 6. vbi nos legimus: Latera autem, latus ad latus bis triginta: Hebraicè ad verbum est, Et latera latus ad latus tres & triginta ^{פאגהאמים}PAGHAMIM. quo in loco Chaldaeus Paraphrastes singula ex tribus lateribus vndecim ^{פאגהאמים}PAGHAMIM fuisse exponit. ex multorum autem locorum collatione ^{פאגהאם}PAGHAM pedis vestigium significare obseruauimus.

Huic proximum nomen est ^{צאגהאד}TSAGHAD, quod interpretes ^{פזזיגהא}PEZZIGHA, hoc est passum siue gressum exponunt. Est autē communis passus nulla certa mensura nobis compertus, quod alij longiores, breuiiores alij gressus faciant, neque iidem etiam semper æquales: motus enim animalium varij sunt, & plerumque inæquales, tum aliorum ad alia, tum singulorum ad se ipsa relata, iuxta concepti impetus, membrorumque vim. Huius mensuræ obseruatio in lib. Samuelis fit, s. s. e. Cumque transcendissent, qui portabant arcam Domini, sex passus, immolabant bouem & ouem, & arietem. 2. Samuel. cap. 6, 13.

In longioribus autem mensuris prima est ^{בראח}BERATH, quam interpretes miliare vnum esse dicunt, tribus in Scriptura locis notatam, in lib. Gen. 35, 16. Et soluerunt ex ^{ביתחל}BETHHEL, & fuerunt adhuc quasi ^{בראח}BERATH terræ, ad intrandum Ephrata. & Genes 48, 7. Et ego cum venirem ex Padā, mortua est super me Rahhel in terra Chenaan in via, in adhuc quasi ^{בראח}BERATH terræ ad intrandum Ephrata. Et in li. 2. Reg. 5, 19. Et abiit ab eo quasi ^{בראח}BERATH terræ. sic ad verbum, in illis locis legimus. in quibus expositores Hebræi omnes miliare

interpretantur, præcipue Moses Gerundensis Genes. 35. & 47. Et Camhius in illo 2. Reg. 15. Milliare vero vnum mille **EMOTH** terræ continere testatur Camhius in Ezech. ca. 48, 2. sed in lib. Misn. vnumquodque miliare partibus, quæ **DIZZIM** vocantur, mille **EMOTH** & septem cum dimidia definitur, in tractat. de **IOMA** cap. 6. parag. 7. Hoc miliare in lib. Haruch **CHERVV** dictum legimus.

Dimidium miliare in lib. Samuel. 1. ca. 14, 16. significari docent expositores, ubi nos legimus, in media parte iugeris quam par boum vno die arare consuevit: Hebraicè ad verbum est, In dimidio sulco paris boum agri. Camhius sic, ut diximus, exponit. Et Chaldaus paraphrastes ait dimidium ambulationis paris boum in agro.

Est etiam **RVZZ** dictum spacium terræ 70. **KANIM** longum: continet autem **KANA** 6. **EMOTH** cum **ZZERETH**, ut docuimus, hoc est 6. cubitos cum dimidio. Erunt igitur **RVZZ** vel **RIZZ** (vetroque enim modo scriptum legimus) cubiti quadringenti & quinquaginta quinque. dicitur etiam continere alio mensurandi modo passus ducentos sexaginta & sex, Camhi in Ierem. cap. 31, 4. & Misnaïoth de **IOMA** cap. 6. parag. 7. & tractat. de **NEZIKIM**. Eodem etiam loco scribitur miliare vnum, septem **RIZZIM** cum dimidio continere: ex quo consequitur singula ex **RVZZIM** constare debere, cubitis ceterum triginta tribus, & tertia cubiti parte, hoc est palmis duobus. Nam aliàs prior ratio cum posteriore minimè conueniret: unde nos suspicamur mendum esse in libr. Haruch, quando in Misnaïoth duobus locis aperte dicitur septem **RVZZIM** cum dimidio cōficere miliare vnum: aut si **RVZZ** eum cubitorum numerum capit, nempe quadringentorum & viginti, hoc pertinere ad magnum miliare, quod alio nomine **PARAZZA** dicitur, quatuorque ferè miliaribus constare fertur ab Helia, in Thesbithe, & à Mose Gerundense in Comm. Deuter. pag. 137. col. 1. Cuius etiam nominis & rei ratio exponitur in Misnaïoth, tractatu de Tham. cap. 3. parag. 7. & apud illius loci Commentatorem.

Quædam præterea mensuræ certis modulis notatæ, in rusticæ rei rationibus describendis obseruantur, ut illa, quam vocant **SORAH**, Latini porcæ in aruo atq. hortis dicunt, quam 4. **EMOTH** latam esse ex antiquis descriptionibus accepimus, in Misnaïoth, tract. de **CHELAIM** cap. 3. parag. 1.

Est quoque aliqua metiendi ratio in arui sulcis: nam qui vult varia in eodem agro semina ferere, iubetur inter singula genera spacium trium sulcorum relinquere, quæ ferè iugi in terra collocati quantitas est: Dicuntur autè sulci Hebraicè **תלמים** Misnaïoth de Chelaim. cap. 2. parag. 7.

Illud porro in mensuræ sermonibus est animaduertendum, duarum magnitudinum mentione facta, significari longitudinem cum latitudine simul, ut docet Camhius de altari æneo à Salomone facto viginti & viginti cubitorum. 1. Reg. 8, 63.

EIVSDEM BEN. ARIÆ MONTANI SARAH, SIVE DE SATO.

RIMVM cauæ mensuræ nomen **ZZEAH**, id est, satū, sacras scripturas legentibus occurrit, antiquissimumque sui usum indicat: quippe Sara tria fata similæ hospitibus exceptis parare ab Abrahamo viro iussa est. Gen. 18, 6. Solet vero **ZZEAH** in partes minores diuisum, nomina etiam minoribus mensuris facere. Atque idem quoque multiplicatum mensurarum genera efficit.

Initium autem omnium harum mensurarum, qui-

bus liquida & arida expediuntur, gallinæ ouum est, idque commune, quod diuiditur in quinque partes, tanquam vnciolas. Atque ouum, cum quinta parte eius quod capit, mensurā efficit, à quibusdam **GHACHAL** dictam, cuius mentio in Midras Raba. cap. 9. & in fine Gemara in cap. De eo, qui nauem vendit. De oui autem communis ratione obseruanda traditur in li. Misnaïoth, his verbis: Quantitatum & mensurarum fundamenta sunt ouum commune, malogranatum commune, oliua communis, carica siue palma communis, faba communis, lens Ægyptia communis, & hordei granum commune, item pugillus communis: certissimus autem pugillus, qui in publicis mensuris constat, fuit pugillus Ben Betiah, id est, viri cuiusdam suæ ætate noti, cognomento filij Betiah: hæc docemur tract. de Chelaim. cap. 17. parag. 7. & parag. 1. & paragr. 11. & parag. 12. & 13.

DE KAB. קב

KAB continet seminis & aridorū portionem, quantum oua **XXIIII**. capere possunt. Misn. de Chelaim. c. 2. parag. 3. & 4. & quarta pars huius mensuræ, hoc est quantum 6. oua ceperint, dicitur Hebraicè **ROBEACH**, Latine quartum neutro genere dici potest. namque fœminino genere **REBIGHITH**, hoc est, quarta, **LOG**, id est lagenæ, partes spectat; quæ mensura in liquidis est. Seminatur autè tritici **KABVS** vnus in arui cubitis decem cum dimidio quadratis, ut definitur in Misnaïoth de angulo. cap. 3. paragr. 1. & 8. paragr. 11. Huiusmodi autem panis & ciborum quantitatem satis ad pastum hominis diurnum esse tradiderunt antiqui, quandoquidem duodena oua satis sunt ad binos pastus singulis diebus, Misnaïoth de angulo cap. 8. par. 7. & de Chelaim ca. 2. parag. 5. & 6. Diuidebatur autem Kabus in partes **IIII**. singulæ aut partes **VI**. continebāt oua. Atque in lib. Reg. 2. ca. 6, 25. legimus quartā partem stercoris columbarum quinque argenteis venisse, aliquando in Samaria, ciuibus fame ac bello oppressis: hæc eadem confirmantur in Misnaïoth, tractat. de Therumoth. cap. 3. parag. 1. & de Gharubim cap. 5. parag. 3. in Comment.

ZZEAH SATVM. זאה

Sex **KABIM**, vnum **ZZEAH** efficiunt, hoc est, oua **CXLIIII**. ut docemur in lib. Misn. de **PEAH**, siue de angulo. ca. 3. parag. 8. in Comm. Ibidem etiam in contextu ipso duo **ZZEIM XII. KAB.** continere dicuntur parag. 1. & eodem tract. cap. 6. parag. 1. ubi fascem tritici continentem **ZZEAH** cum culmis ipsis tantū esse docemur, quantum quispiam sibi ipsi humero deferendum tollere potest. Deinde, pro tribus hospitibus Abraham uxorem iubet tria **ZZEIM** similæ parare. Gen. 18, 6. quo in loco Gerundensis Moses eadem omnino indicat. Idem in Leuit. 22, 14. **ZZEAH** in quinque partes diuidi solere ait; quarum quintæ mentio, in eodem loco, facta est. Abigail quinque polentæ fata inter alia munera, Dauidi obtulisse commemoratur. Helias dum de vero Dei numine, aduersus superstitionis collegia contenderet, canales effodisse dicitur, quantum foli caperent duo fata seminis, id quod noster Interpretas quasi duas aratiunculas vertit. est autem illud spacium 1. cubitorum in quadro, ut exponit in eum locum Camhius, atque idem etiam in Comment. Ezechiel. cap. 45, 11. Idemque asseritur in Misnaïoth in tract. de Chelaim cap. 2. parag. 3. in Comment. & paragr. 3. in Comm. & in tract. de **SEBIGHITH** cap. 2. paragr. 3. in Comment. Et Misnaïoth tract. de Gharubim scribitur centum arui cubitos in longitudinem, & 1. in latitudinem facere seminis duo **ZZEIM**, cap. 1. parag. 1. & cap. 5. parag. 3. & 1. in Comment.

Hæc etiam illa mensura est, quam Helisæus propheta indicabat, cum prædiceret futurū, ut postero die modius similæ vno statere & duo modij hordei tantidem venirent in foro Samariæ 2. Reg. 7, 1. & vers. 16. & 18.

Erat autem hæc mensura certa vasis forma satis vulgò nota-

Ouum.

עקל

Malogranata.

Oliua.

Carica.

Lens Ægyptia.

Hordcum.

Pugillus.

רובע

gò notabilis, in cuius medio signū erat expressum, quo dimidium mensuræ ipsius dignoscebat; vt legimus Misnaioth tract. de Theruma cap. 1. parag. 7.

Rursus etiam in eodem tractatu scribitur; certam etiam mensuram fuisse dimidium ZZEAH. hoc est, tres Kabos continentem, eodem cap. parag. 7.

Hanc verò mensuram tempore secundi templi in usu etiam fuisse declarat Euangelium Matth. 13, 33. Sed antequam Israelitæ terram promissam tenerent, in desertoque agerent, minori utebantur ZZEAH, quam post captam regionem Ierosolymamque habitatam, vt traditur in lib. Misnaioth, tractatu de Minhha cap. 7. paragr. n. quo loco v. ZZEIM deserti v. Ierosolymitana ZZEIM efficere memorantur.

DE EPHAH עֶפְהָה siue עֶפְי

Epha siue ephi tria cōtinet ZZEIM, hoc est sata tria: quæ si in Kabos diuidantur, xviii. conficiunt Kabos: Eius autem partes apertè significatas in sacra obseruauimus historia; namque Ruth Moabitidis, spicis collectis & excussis, quasi Ephi, id est tria ZZEIM inuenisse commemoratur. quod Interpres noster tres modios vertit. Ruth 2, 16. Quod si ad primas mēsuræ rationes procedat diuisio, reperiemus in Epha oua cccxxxii. contineri. Hæc est autē mensura in Euangelio significata trium satorum nomine, Matth. 13, 33. quo in loco interpretatione rem Christus expressit. hanc etiam mensuram intelligimus illam fuisse hordeorum, quam Gedeon in panes coxit angelo se alloquuto proponendos, quamuis Latine modium legamus, Iudic. 6, 19. Latini enim interpretes Latinis verbis & notis vti studuerunt. In libr. autem Samuelis primo ca. 1. hac eadem mensura farinam Anna Samuelis mater tēplo obtulisse dicitur, quam in Latinis vulgatæ versionis exemplaribus quibusdam, sic legimus indicatam. Et adduxit eum secum, postquam ablactauerat, in vitulis tribus, & tribus modis farinæ. tres modios cum legimus, tria sata, vt superius obseruatum est, intelligimus. hæc enim faciunt vnum Epha. In aliis verò etiam vetustis exemplaribus Latinis legitur: In tribus vitulis & vno modio farinæ. atque hæc lectio modium idem esse vult quod Epha. Namq. Hebraicè ita scriptum est, עֶפְהָה עֶפְי חֶמֶד כֶּמֶח, Et Epha vnū farinæ. Tantundem polentæ Dauid fratribus in militia agentibus, à Iesse patre ad tribunum deferre iussus est. 1. Samuel. cap. 17, 18. Hanc quoque mensuram Isaias 5, 10. nominat, in illa à se prædicta terræ sterilitate: Et triginta modij sementis facient modios tres. Hebraicè est, Et semen HHOMER faciet EPHAH. Quæ sit HHOMER ratio inferius exponetur. Et hæc etiam mensura sæpius ab Ezechiele duobus capitibus repetita, cap. 45. & 46. Et quam mensuram minorem, iræ plenam dixit Michæas cap. 6, 10. hanc ipsam Ephah Hebraicè nominat. Zacharias autem arcana illa visione, per totum quintum caput enarranda, Epha sæpè repetit. De hac etiam mēsurā inter Hebræos auctores agunt Camhius, & Salomon Iarchi. Ezech. 46. in Comment. Chaldaicum autem huius mensuræ nomen est CHAILA, vt in Thargum obseruatur, Prouerb. 20, 10.

Atque hanc regiam & maximè communem ac celebrem mensuram fuisse, cæterarumque mensurarum omnium rationes continentem, ad publica etiam commercia maximè omnium vsurpatam, tum frequentissima illius mentio in sacris & prophanis rebus mensurandis, tum illud cum primis ostendit: quod cum de mensuris, vel æquis, vel iniquis agitur, huius tantum generis tanquā cæterorū exēplaris mentio fit. vt Deut. 15, 24. Nec erit in domo tua modius maior & minor, verum modius æqualis, &c. Hebraicè est, Neque erit in domo tua עֶפְהָה & עֶפְהָה, verum Epha integra & iusta erit tibi, &c. Et illud Prou. 20, 10. Pondus & pondus, mensura & mensura, abominatio apud Dominum. Hebraicè est, Lapis & lapis, Epha & Epha. Et apud Amosum cap. 8, 5. Quando transibit

messis, & venundabimus merces, & aperiemus frumentum vt minuamus mensuram: Hebraica lectio habet, vt minuamus Ephah. Diuiditur autem Ephah in certas partes sui tantum ratione habita, non satorum, ex quibus componitur.

DE GOMER. גֹּמֶר

Gomer decimam partem Epha esse ipse nobis legislator præscriptum reliquit. Sic enim legimus: Dixitque Moses ad Aaron, Sume vas vnum, & mitte ibi Man quantum potest capere Gomer, & repone coram Domino ad seruandum in generationes vestras, &c. Et subiunxit: Gomer autē decima pars est Ephi. Exo. 16, 36. Cum verò Ephah xviii. Kabis definita superius sit, consequitur Gomer vnum Kabum cum dimidio, & quintam Kabi partem capere. Fuit hæc in deserto celebris, ac sæpè repetita mensura, quod singulis diebus plena Man, in singula capita distribueretur. Exod. 16. sæpè repetitur. Nomen autem accepit à ministerio, quod in singulos dies victum suppeditari, huius mensuræ ministerio contingeret. Inde etiam frumenti manipulo accessit, quod tantum tritici aut hordei contineat, quantum Gomer capiat. de quo scriptum est Leuit. 23, 10. Feretis manipulum spicarum primitias vestras ad Sacerdotem, qui eleuabit fasciculum coram Domino; atque eodem die quo manipulus consecratur: & numerabis ab altero die Sabbathi, in quo obtulistis manipulum. In illo toto loco manipulum vel fasciculum ex nomine Gomer Interpres transtulit. & Quando messueris segetem in agro tuo, & oblitus manipulum reliqueris, non reuerteris, vt tollas illum, &c. Frequens mentio de manipulo, hoc est, de Gomer in sacris libris est. Dicitur autē Gomer interpretibus Chaldaïs HALAH siue HALTHA. ratio huius mensuræ etiam exponitur in lib. Misnaioth tract. de Halah cap. 2. parag. 1. in Comment.

DE CORO ET HHOMER. כֹּר וְחֹמֶר

In liquidorum & aridorum mensura recensenda Chor nomen inuenitur eodem sacre Scripturæ libro 1. Reg. 4, 22. Erat autē cibus Salomonis per dies singulos xxx. Cori similæ, & lx. Cori farinæ. & proximè sequenti ca. vers. 11. Salomon autem præbebat Hiram viginti millia Coros tritici in cibum domui eius, & xx. Coros purissimi olei. Continet autem Corus ZZEIM, hoc est Sata triginta, sicut docemur in lib. Misnaioth tract. de angulo cap. 5. parag. n. in Comm. & tractatu de Chelaim cap. 2. parag. v. & tractat. de kedossim. cap. 3. parag. 1. in Comment. & tract. de votis, cap. 8. parag. 1. & Camhius in 2. Paral. 4, 5. asserit duos Coros continere lx. Sata.

Est itaque Corus capax decem EPHAH: siquidem Ephah tria sata continet, vt iam differuimus. In Geometricis autem rationibus adnotatum est, Agrum coro tritici serendum, non minorem esse oportere, quam cubitorum septingentorum & triginta millium. quæ ratio in lib. Misnaioth subducta est tract. de nezikin ca. 3. parag. 1. in Comment.

Camhius diligens rerum obseruator idem esse Cor & HHOMER scripsit, & in Comment. Isai. 3, 10. & Ezech. 45, 10. & 2. Paral. 27, 4. & Ose. 3, 1. Propriè verò vim vocis expendentibus HHOMER cumulum nobis significat. Atque in Lege, Si quis voueret agrum, pretio constituto redimere poterat, partitus videlicet in partes capaces singulorum Hhomer, atq. in singulorum partium redemptionem l. siclis expensis. Quod verò Hebraicè dicitur Hhomer in illo loco Leuit. 27, 16. Interpres noster vertit triginta modios, quod tantundem est atque Hhomer: nam Hhomer eadem est cum Coro mensura; Corum autem triginta Sata facere docuimus, atque ita triginta modios apud Interpretem nostrum definire conuenit. Idem Interpres alio loco pro Hhomer Corum vertit, quod idē omnino vtriusq. modus sit. Num. 1, 32. sic nostra versio: Surgens ergo populus toto die illo & nocte, ac die altero congregauit cotur-

uit coturnicum multitudinem; qui parum, decem Coros, Hebraicè decem Hhomerim. Apud Isaiam quoque triginta modios, hoc est Sata triginta, pro Hhomer versum legimus: Et triginta modij sementis facient modios tres, Isai. 5, 10. Hebraicè, Et Hhomer sementis faciet Epha. Iam verò ostendimus Epha esse tria Sata, quos Modios tres noster dicit Interpres. Apud Ezech. etià pro Hhomer sepè Coru noster Interpres reddidit. cap. 45, 11. Vulgata versio habet: Ephi & Batus, æqualia & vnus mensuræ erunt, vt capiat decimā Cori partem Batus, & decimam partem Cori Ephi, iuxta mensuram Cori erit æqua libratio eorum: Hebraicè sic ad verbum Ephah & Bath ratio vna erit, vt ferat decimum Hhomer Bath, & decimam Hhomer Ephah, ad Hhomer erit proportio eius, videlicet Ephah. Et paulò post, vbi nostra versio habet: Et hæc sunt primitiæ, quas tolletis, sextam partem Ephi de Coro frumenti, & sextam partem Ephi de Coro hordei, mēsurā quoque olei, Batus olei decima pars Cori est, decē Bati Corum faciunt; quia decē Bati implent Corum: Hebraicè sic legimus, Hæc sublatio, quā sustolletis sextā Epha ex Hhomer triticeorum, & sextam Epha ex Hhomer hordeorum: Et statutū olei Bath olei, decimum est Bath ex Coro; decem Bathi sunt Hhomer. Ex quo etiā loco docentur, Hhomer quoque liquidorum & aridorum fuisse mensuram. Idem etiā nomen Hhomer Hebraicè apud Hof. est, vbi Latine legimus: Et fodi eam mihi x v. argenteis, & Coro hordei & dimidio Coro hordei. sic enim Hebraica habent: Et emi eam mihi in Hhomer hordeorum & LETHECH hordeorum. Aramæa lingua Hhomer Chiph dicitur, & apud auctore Aruch Ghora, Arabica vt videtur, pronuntiatione vocatur.

DE LETHECH. לֶתֶךְ

Superiori capite postremum citatus locus monuit, vt LETHECH etiam rationem expenderemus. Est igitur LETHECH mensura dimidium Cori continens, hoc est quindecim Sata, vt traditur in Misnaioth lib. tract. de Iuramento iudicum cap. 3. parag. 1. Idem etiā indicatur ab auctore Haruch & in Midbar Rabba. & Exod. 27. & 37. In eodem lib. Camhius etiam & Salomo Iarchius & Ioseph Hispanus in Comment. Hofeæ 3, 2. eandem omnes rationem confirmant. Et in Misnaioth tract. de Sebughoth cap. 6. parag. 1. idem explicatur. Dicitur autem in loco Misnaioth superius citato, de Sebigith cap. 3. parag. 1. LETHECH esse iustum asini onus. huius etiam mensuræ dimidiam partem certo vase fuisse æstimatam conijcimus ex nomine ARDAB, in lib. Haruch explicato, quod dimidium Lethech significare dicitur: quanquam satis apertè videtur nomē non Hebræum, sed Aramæū esse.

Erat etiam CHILCHAL mensura qua fructus decimantur, ter in anno taxanda, Misnaioth tractat. de primitiis, cap. 4. parag. 1.

Est itaque hæc aridorum mensuræ summa ratio.

Ouum diuiditur in quinque partes.

Ghachal	ouum & quintum eius continens.
Kab	quantum viginti quatuor oua, facit.
Quartum Kab	sex ouorum mensura.
Zzeah siue Satum	facit sex Kabos.
Ephah siue Ephi	tria Sata continet.
Ghomer	decima pars est Epha.
Corus	decē Epha capit. hoc est, Sata triginta.
Hhomer	idem cum Coro est mensura.
Lethech	dimidium Cori siue Hhomer est.

De quibusdam aliis vasorum & mensurarum minis celebri ratione nominibus.

ZZAL, Canistrum vertit Latinus, esse poterat certæ & incertæ mensuræ, vt traditur in libr. Misnaioth, tract. de Theruma cap. 1. paragr. 7. huius mentio fit

Marth. 14. de reliquiis fragmentorum, quæ duodecim cophinos impleunt: Namque Syricè dicitur CHVPHA idem quod Hebraicè ZZAL, vnde Cophinum dictum arbitramur.

MISPAL vas est ex palmarum foliis, vel ex spar-to vel alia huiusmodi plicatili materia contextum, quod asinis, ad aridorum onera ferenda imponitur. In eoque deferri possunt fructuum genera omnia, vt pomorum, frumentorum, nucum & baccarum, terra item, arena, & calx, pix, & cætera: capiebat integrum LETECH, vt definitur lib. Misnaioth, de Sebigith, cap. 2. parag. 8.

KALZZATRA vas coriaceum quatuor Cabos continet, ad vsus vulgares ministerij: cuius rationem in Haruch legimus.

EIVSDEM BEN. ARIÆ MONTANI EZECHIEL SIVE DE BATO.

ONSEQVENS est, vt de liquidorum mensuris differamus; quæ quanquam ad aridorum rationes referri possunt, habent tamen suam priuatam & vasorum materiam, & nominum interdum etiam observationem. Atque huius inuentionem altera vsu ipso priorem fuisse non arbitramur; quippe cum vini & olei vsus multò quàm tritici & hordeorum posteriorem fuisse existimemus. A prima enim, post Adam hominibus, memoria frugum culturam fuisse constat, hoc est à Caini temporibus. Vini verò & olei ante diluuij tempora, nulla nobis mentio est in sacris libris obseruata. Est autem liquidorum mensura non minùs quàm aridorum sacra, quippe, quæ ad commerciorum rectum vsus instituta sit; & in sacrificiorum & templi ministerijs, ad olei & vini portiones adnotandas adhibita.

Primum in hoc, sicut in aridorum genere locum tenet gallinæ ouum commune; cuius de partibus, in superiori volumine differuimus.

DE LOG, LOGIO, siue LAGENA, לֹג

Vas in primis effectum est, quantum sex ouorū gallinæ cōmunium testis capi posset, excipiens, cui nomē est inditum Log: ex qua voce lagenam dictam existimamus, quanquam nō omnino cum Log conuenientem, si mensuras conferamus. Huius autem ratio & quantitas traditur in libris antiquis Misn. tractatu de angulo, cap. 8. parag. 7. Vbi etiam adnotatur ex ZZEAH oliuarum immaturarum exprimi quartam partem Log: & ex maturarum eadem mensura medium Log olei exprimi. Idem etiam docemur tract. de Sebigith cap. 4. parag. 5. Atque in eodem lib. tract. de HHALI, cap. 2. parag. 7. dicitur Log continere vigesimam quartam partem ZZEAH. Atqui ZZEAH centum quadraginta & quatuor oua cōtinet, cuius vigesima quarta pars sunt sex. Idem etiam explicatur eodem lib. tract. de Sanhhedrin, cap. 8. parag. 5. & apud auctorem quoque Haruch idem legimus.

Apparet autem Log olim in partes octo, veluti vnicius fuisse diuisum. Namque in illo eodem lib. mentio fit dimidij Log, & quartæ & octauæ partis Log. Adnotatur præterea in mensuris liquidorum nomen REBIGITH, id est quartæ, semper debere ad Log referri. Misnaioth, in tractatu de primitiis cap. 8. parag. 5. & cap. 11. parag. 7. Huius mensuræ mentio fit Leuit. ca. 14, 10. pro qua Latinus Interpres sextarium reddidit, atque etiam 12, 16, 21, 24. versibus.

DE HIN. הֵין

HIN celebris & maximè vulgaris mensura fuit, in vini &

vini & olei rationibus exponendis, quam Interpres noster, eodem nomine Latinis auribus reddidit. Continuit autem HIN duodecim Logim, hoc est qua septuaginta duo, ut docemur in lib. Misnaioth tract. de Ghedioth. cap. 5. parag. 1. Atque in sacrificiis huius mensuræ frequens fit mentio, ut Exod. cap. 29, 40. & ca. 30, 24. ubi, quemadmodum iam indicauimus, idem nomen Hin, ab Interprete Latino antiquo est expressum. sed in Leuit. 19, 36. Latine sextarium, pro Hin est positum; ita ut Latinis harum mensurarum nominibus non semper standum sit, sed res ipsa, ex Hebraica veritate petenda: in cap. verò 23, 13. Hin quartam partem Latine legimus, Hebraico verbo retento: itidem & Leui. 15, 4. vertitur quarta pars Hin: & eodem cap. ver. 5. Tertiam Hin partem etiam Latine explicaram habemus. & vers. 7. eiusdem ca. & vers. 9. & 10. Medium Hin vini & olei est: & cap. 28. vers. 5. & 7. Quartam etiā Hin partem, & vers. 14. Mediam Hin & tertiam Hin, & quartam Hin præscriptas videmus. Ezechiel etiam aquæ potus ad sextam partem Hin concessus est. Ezechiel. ca. 4. ver. 11. & c. 45. ver. 4. & c. 46. ver. 5. & 6. & 11. integri Hin mentio fit. & vers. 14. tertia pars Hin commemoratur. Quibus ex locis duo obseruauimus: alterum, Hin diuisionem, usque ad sex partes, unde consequitur fuisse mensuram totius Hin & dimidiæ partis, & tertiæ & quartæ & sextæ. Erat autem sexta pars vnum Log, quarta vnum cum dimidio, tertia duo Log, dimidia tria Logim; oportet igitur dimidij Log mensuram etiam existisse. Alterum verò quod obseruamus, illud est, partes Hin nunquam in sacris libris notari, etiā ipsius Hin non appellato nomine: id quod omnibus exemplis fit manifestum. nam si quando quarta absolute dicitur, id de quarta parte Log esse accipiendum, ex antiquorum doctrina, in superiori cap. docuimus.

DE BATH siue BATHO.

Bath siue Bathus in vino & oleo eiusdem omnino mensuræ rationem sequitur, quam Ephā, in aridis demetiendis habere obseruauimus, hoc est quantum tria fatha; quæ si ad log referantur, singuli Bathi capient logim LXXII. hoc apud Ioseph Hispanum cognomento Abarbenel expositum legimus, lib. 1. Reg. 7, 27. & eodem etiam loco apud Camhium, id quod ab illis ex Ezechiele acceptum existimamus, qui eiusdem vtramque mensuram capacitatis esse, disertis exponit verbis: Statera (inquit) iusta & Ephā iustum, & Bathus iustus erit vobis. Ephā & Bathus æqualia, & vnus mensuræ erunt, ut capiat decimam partem cori bathus, & decimam partem Cori Ephā; iuxta mensuram Cori erit æqua libratio eorum, Ezech. 45, 10. & paulò inferius, Mensura quoque olei Bathus olei, decima pars Cori est, & decem Bathi Corum faciunt, quia decem Bathi implent Corum. Mare illud à Salomone in templo consecratum, bis mille bathos capiebat, ut explicatur aperte 1. Reg. 7, 27. Quod verò in codicibus vulgatis nostræ versionis additum est, & tria millia metretas, in Hebraica lectione id non est, in illo loco. atque in quibusdam manuscriptis exemplaribus omnino abest. Legimus verò apud Camhium, vas quod capit bis mille bathos liquidorum, posse tenere ter mille aridorum bathos, eò quod cumulus ex aridis additus mediæ parti totius excepti, æqualis sit. Cuius rei fortasse significandæ causā, illud, tria millia metretas, ab aliquo est adiunctum. Salomonem quoque Tyriis ad lignorum cæsonem destinatis, viginti mille bathos vini totidemque olei dedisse legimus. Animaduertendum tamen est, in vulgatæ nostræ editionis nonnullis exemplaribus fatha scriptum esse pro bathis, decepto fortasse librario, ex affinitate vocum. 2. Paralip. 2, 10. Apud Isaiam, ubi Latine legimus, Decem iugera vinearum facient lagunculam vnā; lagunculæ nomen bathum significare, ex Hebraica lectione, interpretamur, Isai. 5, 10. In libro etiam 1. Reg. 7, 38. legimus singulos ex decem luteribus æneis, à Salomone in templo dica-

tis, continuisse quadragenos bathos, fuisseque quatuor cubitorum diametri videlicet. Namque vas rotundum quatuor cubitos in diametro habens, quod medium circulum constituit, nouies nouem, in vniuersum, cubitos continet; ut ostendunt ij, qui de cubitorum proportionem ad fatha disputant. In quibus est præcipuus Leui Gersonides in eundem locum scribens. Atque quadraginta bathi nouies nouem cubitis excipiuntur.

DE COR siue HHOMER. כור חומר

De Coro & Hhomer iam in superiori volumine est à nobis disputatum; sed illud hoc loco indicare operæ precium visum est, Cori & Hhomer mensuram quæ decem Ephā continet, ad liquida etiam expendenda, pertinere. Nam lib. 3. Reg. 5, 11. viginti coros purissimi olei Hyrano regi Salomonis dono obtigisse legimus. Idem etiam affirmat Camhius, in illo loco, & apud Isai. 5, 10. & Ezech. 45, 10.

DE CAD O. קד

Cadus vulgaris olim fuit, sed non certæ ac præcisæ mensuræ, quæ ad commercia expedienda usurparetur; non erat tamen nimis magnæ, neque exiguæ etiam capacitatis, nimirum quantum aquæ virguncula humeris imponere posset ferendum, sicut scriptum est, Ecce Rebecca egrediebatur filia Bathuel filij Melchæ vxoris Nachor fratris Abraham, habens hydriam in scapula sua. Hebraicè est. Et cadus eius in humero eius. Et Gedeonis milites cados huiusmodi inclusis torribus noctu Madianitas aggressi ferebant, quas lagenas noster vertit Interpres, lud. 7, 16. Atque illa vasa fictilia erant, ut ex eodem cap. liquet. singuli enim repente suos cados fregere. In eiusmodi cadis farina etiam conseruabatur, ut apud illam viduam Sareptanam obseruauimus. 3. Reg. 17, 12. Viuit Deus tuus, quia non habeo panem, nisi quantum pugillus capere potest farinæ, in hydria, Hebr. in cado. Denique ministeriis domesticis vulgare atque frequens vas cadus erat; ideoque ad portandum habilis. Implete (inquit Elias) quatuor hydrias aqua, Hebr. quatuor cados. 1. Reg. 18, 34. Et Salomon, Ante, inquit, quàm conteratur hydria super fontem. Eccles. 12, 6. Huius nominis & vasis meminit Iosephus Gorionides Hebræus scriptor, libr. 1. pagin. 10. col. 1. Est etiam in lib. Misnaioth huius rei mentio facta tract. de Sebighith, cap. 5. vers. parag. 1. De vase quinque cadorum olei, & quindecim vini, quæ figulis vendere liceret in septimo anno.

Est & alia breuis mensura Hebr. MESVRAH dicta, quam singulis vicibus bibere iubebatur Ezechiel ca. 4, 11. ea trigesimam partem Log capere traditur à Camhi in eum locum.

Fuit & THARVAD apud antiquos, cochlear magnum duos pugillos capiens, de quo in lib. Misnaioth, tract. de Nezir, cap. 7. parag. 1.

Fuit in vsu & aliud cochlear ligneum, quod z z i z z dicebatur, vniæ ferè capax, ut describitur in Haruch.

KORTOB mensuræ genus fuit, tres oui partes, ex quinque continens; quod in Haruch indicatur.

KEPHIZA in lib. etiam Haruch describitur, Aramæum nomen, & centesima pars Cori esse dicitur quadraginta trium ouorum & quintæ oui partis.

KANTAR Canthari nomē refert; vas erat portatu facile, ubi plenum esset, ideoque non nimis magnæ, at nobis incertæ mensuræ: cuius mentio fit in Berefith Rabba cap. 6. & Semoth Rabba cap. 31.

Fuit etiam eiusdem aut similis cum superiori vasis vsus quod KANKAN veteres dixerunt. Sæpè est citatum in lib. Misnaioth, tract. de decima secunda, & in tract. de primitiis cap. 4. parag. 1. & cap. 11. parag. 7. & tract. de Hhalah cap. 2. parag. 1. Et de Ghediuth cap. 5. parag. 5. in Comment.

Inuenimus & in Elucidario Santis Pagnini, Anbag liquidorū mensuram nomine Latino quartarij redditam.

In Ha-

- טני In Haruch etiam legimus nomen **TENI** mensuræ
 טני esse oua **LX**. continentis.
- שלש Menfuræ nomen commune est, tertiam partem cu-
 שלש iuslibet mensuræ significans, quod nonnullis certæ men-
 suræ putatur esse, Psal. 8, 6. Potum dabis in lachrymis,
 in mensura. Et apud Isaiam, vbi noster Interpres ver-
 tit: Et colles in statera, Hebraica habent, in Selis.
- שלחת SELAH HATH mensuræ cuiusdam liquidorum
 שלחת nomen esse auctor Haruch dicit, cuius tamen defini-
 tionem non indicat.
- טמן THVMAN siue THAMNETHA mensuræ genus
 טמן esse dicitur in Midras Rabba cap. 9. quartarium La-
 tine quidam dicunt; cuius & in Haruch mentio fit:
 Aramæum nomen est.
- תקנה THARKAB duos cabos continere, ex ipso nomi-
 תקנה nis etymo indicatur. Legitur nomen in Midras Rab-
 ba cap. 9. & Psal. 81. in Midras. nomen ex Chaldæo &
 Hebræo compositum est.
- תקנה SARGAS etiam mensuræ nomen est in Haruch,
 תקנה nomen barbarum.
- גרב GARBA dolium Latinè verti possit, liquidorum
 גרב certa mensura lignea portatu non difficilis, qualis apud
 Italos **BRENTA**; Ezech. cap. 45, 20. Cambius. nomen
 Aramæum est.
- חביה HHABIAHH vas notæ olim mensuræ quo li-
 חביה quida, ad certam mēsuram, capi poterant, Misnaioth
 de votis cap. 8. parag. 7.
- ברזינה In Haruch præterea nomen **BARZINA** legimus,
 ברזינה indicata mensuræ, incertæ tamen, significatione. No-
 bis autem Hispani agrorum cultores, & nomē, & rem
 ipsam ab Harabibus, quorum hæc vox est, accepisse
 videntur. est autem **BARZINA**, apud Hispanos, sac-
 cus ex funibus sparteis in casses retis modo connexus,
 qui ad fruges, paleas, culmosque transferendos com-
 modus est. Capit autem tantum, quantū vel manipu-
 lorum vel palearum, vel culmi iumentum dorso por-
 tare potest. Interdum vna magna iumento transuersa
 imponitur. Nonnunquam ad deportationis commo-
 ditatem, duæ breuiiores vtriusque in onus aptantur.
- פזקט PAZKETAR lebetē esse dicunt integri Lethech
 פזקט capem. Exod. 26, 27. in Thargum. & Midras Rabba
 cap. 4. Atque hæc de mensuris obscurioribus.

Summa celebrium mensurarum in liquidis ratio.

Ouum gallinaceum.	
Log siue Lagena	sex oua continet. diuiditur in partes octo.
Hin	duodecim Login capit. diuiditur in partes sex.
Bath siue Bathus	septuaginta duo Login excipit.
Cor siue Homer.	Corus decem Bathis completur.
Cad siue Cadus	vas fictile, quod humero imposi- tum fœmina portare potest.

EIVSDEM BEN. ARIÆ
MONTANI EPHRON
SIVE DE SICLO,

Volumen tertium.

שקל

NTIQVISSIMA omnium, quas di-
 uina scripta commemorant, monetarum
SEKEL est: quæ & nomine suo præci-
 puam sibi vendicat commerciorum fidei
 rationem & consuetudinem. Siquidem
 nomen trahit à verbo **SAKAL**, quod ponderare La-
 tinè dicere possumus; & **SEKEL** ipsum pondus etiam
 non inconcinne interpretari: fuit enim antiquissima
 & æquissima etiam monetæ expensio, in qua nihil frau-
 dis aut detrimenti accipi poterat: quandoquidem sta-

tera certissima defectus & incrementi est indicatrix.
 Atque ita legimus Genes. 23, 16. Quod cum audisset
 Abraham, appendit pecuniam, quam Ephron postula-
 uerat, audientibus filiis Heth, quadringentos siclos ar-
 genti probatæ monetæ publicæ. Atque hoc modo ap-
 pensum argentum, tametsi non signatū fuerit neque
 cusum, nullam omnino fraudē admittit. Sed an olim
 cum primū hoc nummi genus extitit, signatum fue-
 rit, incertum adhuc nobis est, nihilque ad cōmunem
 commerciorum consuetudinem certam statuendam
 desiderare posse putamus, si id ignoretur, dum de
 certo ponderis modo constet. Illud autem scimus, non
 tantū olim in ipso primo monetæ inuentæ tempore;
 sed posterioribus etiam longè porrò sæculis, cum nu-
 morum cuforum frequens ubiq. vsus esset, argentum
 etiam & aurum non cusum in commerciis fuisse rece-
 ptum, quod vel ex Græco nomine *ἀσμιον* ab Hebræis
 etiam vsurpatum, manifestè arguitur: de quo legimus
 in lib. Misnaioth, tract. de decima secunda cap. 1. parag.
 2. & tractat. de Ghediuth. 3. parag. 2. Quoniam verò
SEKELVS non ad monetas alias cognoscendas modò,
 sed ad ponderum sacrorum explorandas rationes, no-
 bis aditum aperire potest; quòd horum omnium ipse
 primus index & tanquam sator quidam sit; idè pri-
 mus omnium vt expendatur postulat: se enim rectè co-
 gnito, cætera faciliè percipienda pollicetur.

Fuit autem iam diu & nostro etiam sæculo, à com-
 pluribus de Sicli valore & pondere quæsitum; quorum
 sententias varias nos, non sine negotio diu examinaba-
 mus, donec quemadmodum discernere dijudicareque
 possemus, maximam cōmoditatem adepti sumus: vbi
 ipsum verum ac certum Israelitarum Siclum, non casu,
 sed diuino beneficio & consilio, vt credimus, nacli su-
 mus. Accidit enim dum Tridenti publicæ pietatis cau-
 sa in Concilio essemus, vt inter alios libros, quos mihi
 euoluendos proposuissē, doctissimum quendam Pen-
 tatheuci expositorem perlegerem, Mosē Nehemani
 filium Hebræum Gerundensem, qui ante annos qua-
 dringentos (nisi me supputatio fallit) in Catalonia flo-
 ruit. Ille autem in Comment. Exod. 39. multis verbis
 differens significabat, se non facile ad Salomonis Iar-
 hhæi, qui ante illum in Gallia scripserat, sententiam,
 de Siclo accedere; cum Salomoh affirmasset, Siclum
 esse dimidiam argenti vnciam. Postea tamen absoluto
 iam in omnem legem Commentariorum opere idem
 Mosēs Gerundensis capite ad eam rem propriè addi-
 to, Sicli æstimationem à Salomone illo indicatam re
 ipsa doctus ingenuè & apertè, vt viros doctos & veri in-
 ueniendi atque docendi cupidos decet, comprobauit.
 Narrat autem se eo anno, quo illa scriberet, in Pa-
 læstinam ex Hispania sacrorum locorum visendi cau-
 sa naui delatum Acconum, quam nunc Iachan vo-
 cant, deuenisse; ibidemque sibi ab incolis ostensum
 fuisse nummum argenteum antiquissimum, expressis
 tamen signis & literis conspicuum; in cuius altero la-
 tere forma esset vasculi illius, quod Manna plenum in
 sacra arca ad sæculorum monumentum, Dei iussu &
 Moysis procuratione fuerat repositum: & in altero
 ramus ille admirabilis, quem in fasciculum virgu-
 larum plurimarum Aaronis nomine illatum (cum
 illius Sacerdotali dignitati ab æmulis quibusdam ob-
 tractaretur) postera die populus omnis florētem, amy-
 dalaque explicantem vidit, inscriptiones etiam fuisse
 in eodem nummo Samaritanis characteribus, quæ olim
 communes totius Israelis literæ fuerant, ante discessio-
 nem decem tribuum à duabus, lingua planè Hebrai-
 ca, quarum exemplum ex altera parte erat **SEKEL**
ISRAEL, quod Latinè sonat Siclus Israelis: ex alte-
 ra verò **IERVSA LAIM KEDESSAH**, hoc est Ie-
 rusalem sancta: qui nummus antiquitatem cum primis
 magnam probabat, vtpote cufus nomine Israelis, eo
 tempore, quo omnes duodecim tribus communi con-
 cordia Israelis nomen obtinebant; quoque Hierosoly-
 ma ipsis

ma ipsis omnibus regia vrbs sanctaque erat; eademque communis omnibus & religionis & publicæ rei & monetæ atque literarum ratio; quæ postea discessione facta, alia atque alia vtrique parti fuit. Namque Iudæi, ut omnes ferè scriptores asserunt, ne cum schismaticis Israelitis vlllo sacrorum usu communicarent, eam literarum formam, quæ nunc etiam in usu est, hoc est quadratam, mutatis valde alterius prioris figuris, adinuenere. Affirmat præterea idem Gerundensis, nummum illum, qui Siclus inscribatur, sibi in statera pensum dimidiæ argenti vnciæ pondus reddidisse, ostensam quoque alteram monetam dimidiato pondere minorem, iisdem omnino vasis & rami figuris, quæ tamen non SEKEL sed HHASZI SEKEL, hoc est, dimidius siclus diceretur. probari itaque sibi vel maximè Salomonis Iarhhæi, de Sicli pondere & valore, sententiam. Eadè verò nocte, qua ipse illius auctoris commentariis perlectis, ad illam postremam, de Siclo in peregrinatione reperto & agnito, narrationem perueniebam, tredecim aurea antiqua Imperatorum numismata, ad amicum quendam doctissimum, ab Archiepiscopo Lestrigoniæ missa, ut interpretarer, accepi, quod eiusmodi antiquitatum studiosus aliquando fuisse diceret, ea liberali cōditione proposita, ut si quæ ex illis optarem, apud me retinerem lubenti animo donata. Præter illa autem tredecim aurea, vnum etiam erat duplo quàm singula ex aureis crassius, maioris etiam formæ, purissimo argento constans; iis denique omnino figuris & characteribus cūsum, quæ à Mose illo Gerundensi descripta, superius breuiter à nobis sunt indicata. Quod vbi vidimus, diuinum beneficium manifestissimum interpretati, vnum tantum nobis retinuimus, cæteris omnibus domino suo, vnà cum explicatione redditis, cui oblato beneficii gratias egimus; non tamen eo tempore numismatis à nobis delecti dignitatem cæteris omnibus in multis aliorum nummorum millibus præferendam significabamus, quam tandem postea nostræ optionis ratione exposita indicauimus; id autem numisma plurimis & doctissimis & antiquarum rerum studiosissimis vitis ostēdimus: id quæ adhuc ceu pretiosissimū & amici munus, & certissimum veritatis antiquæ testem magni thesauri loco seruamus; cuius vnus cognitio omnem nobis in ponderum & monetarum ratione consolidanda veri disquirendi laborem ademit. Namque ad stateram examinatum quatuor integras argenti drachmas, hoc est, dimidiam vnciam reddit, non vulgaris vnciæ dimidium, sed eius, cuius pharmacopœis, in medica materia expendenda, usus est: quam semunciam Atticam antiqui dixerunt; atque ita verissimum esse comprobatur, quod Iosephus in libro antiquitatum docet, Siclum Atticè tetradrachmi pondus fuisse. Est igitur huius nummi pondus quantus ferè quatuor Hispanorum regalium nummorum, aut quatuor Iuliorum Romanorum ferè, aut Venetorum Mocenigorū duorum, aut Flandrici nummi, qui quatuordecim stufferis, quos vocant, permutatur. Denique hoc nobis antiquissimæ semiciæ, & ad nostra vsque tempora durantis exemplū est. Appellabatur autem Siclus sanctus, vel sanctuarii Siclus, idem ille, qui in hoc numismate dicitur Siclus Israel: namque Israel sanctificatio Domini factus est, & potestas eius, ex quo ex Ægypto redemptus in populi rei que publicæ nomē est redactus.

Porro Sicli illius sancti viginti granorum pondus esse ab ipso legislatore Mose definitur, Exod. 30, 13. Siclus, inquit, viginti obolos habet: & Ezech. 45, 12. eodem modo ait: Siclus viginti obolos habet. quod noster Interpretes vertit obolos, Hebraica lingua dicitur GERAH, quod nomē ab AGAR verbo, quod cōgregare significat, deductū volunt Grammatici: alii à GERAR, quod est miscere deducunt, quod multæ simul eiusmodi argenti portiuncule inter se mixtæ, exiguā speciem singulæ nec satis notabilem præberent. Fuit autem GERAH illud portiuncula eiusdem ferè ponderis

cum siliquæ communis semine; id quod nos, periculo facto, deprehendimus, granis siliquæ viginti in altera statera lance, & siclo nostro in altera appensis, ferè enim pondus vtrunque conuenit. Atque ita apud quosdam ex Hebræis doctos legimus, illa quæ vocatur GERAH grana esse HHARVB; quod verò illis HHARVB Arabibus ALHAROB, Hispanis ALGARROVA, & Latinis dicitur siliqua. Itaque GERAH vigesima sicli pars est, quam Chaldaei paraphrastæ perpetuò MEGHA exponunt, hoc est minutum argentum, eiusdem ferè ponderis cum minuta Turcarum monetæ ex argento, quæ vulgò GHAZPAR siue ASPRO dicitur. ex Chaldaico nomine MEGHA vocabulum Meaja Hispanicum factum arbitramur, quod minuti argentei nummi olim apud nos genus fuit. Atque illud nomē quod medicis in usu est Cheratum dictum, ab illo Hebraico GERAH factum arbitramur; nam medici ab Arabibus acceperunt CHERATH: Arabes verò ab Hebræis vocis vicinitate G in C conuersa. Iam verò quibus in locis præcipuè Sicli mentio fiat, ostendamus. Abraham ab Ephron Hethæo agrum sepulchri causa emit quadringentis siclis argenti, hoc est vnciis ducentis, drachmis mille & sexcentis. Gen. 23, 15. Argenti triginta siclis præscripta multa est Domino, cuius bos, seruū alterius occiderit, Exod. 21, 32. Siclis etiam redimebatur multa præuaricationis & damni dati in sacris rebus; Siclis inquam sanctis, ad arbitrium Sacerdotis numerandis, quanquam in Latina interpretatione legimus duobus siclis. Leuit. 5, 15. Siclis sanctis quinquaginta aestimabatur redemptio voti personalis in viris: triginta verò in fœminis à vigesimo anno vsque ad sexagesimum. A quinto autem anno vsque ad vigesimum maris aestimatio viginti siclorum erat, fœminæ decem. Ab vno mense vsque ad annum quintum, pro masculo dabatur sicli quinque, pro fœmina tres. Sexagenarius & vltra dabat quindecim siclos, fœmina verò decem. Ager triginta Homer hordeorum capax aestimatus est ad voti redemptionem quinquaginta siclis argenteis. Denique omnis sacra aestimatio siclis sanctis fiebat, sicut scriptum est: Omnis aestimatio tua siclo sanctuarii poterabitur. Siclus viginti obolos habet, Leuit. 27, 3. vsque ad 25.

Pro singulis capitibus, quibus primogeniti Israel Leuitarum numerum superabant, iussi sunt exsoluere, quinos siclos sanctos vicensorū Gerah siue obolorum. Num. 7, 47. Singula acceptacula argentea à tribubus Israelis oblata centenos & tricenos siclos, hoc est vncias quinas & sexagenas ponderabant. Phialæ verò singulæ septuagenos siclos, id est vncias argenti tricenæ & quinas continebat. Num. 7, 12. & deinceps. Atque ita omnium siclorum summa, bis mille, & quadringenti erant in siclo sancto, mille inquam, & ducentæ vnciæ. Primogenitorum summa redemptio erant quini sicli in siclo sancto vicensorū Gerah, qui tamen pro Sacerdotis arbitrio, pauciores esse poterant, ex offerentium facultate aestimata. Num. 18, 16.

Ducentos argenti siclos sacrilegio à se subreptos Ghacam confessus est, Iosua 7, 21. David ab Arauna Iebusæo aream altari ædificando oportuna cum bobus argenti siclorum quinquaginta emit. 2. Sam. 24, 24. Eliseus prædixit satum simillæ, postero die emendum siclo, & duo Satha hordeorum tantidem. 2. Reg. 7, 1. Menahhem muneris Assyrio regi dandi causa populo Israelitico quinquagenos siclos viritim imperauit. 2. Reg. 15, 20. Nehemias refert panem, vinum & quadragenos, per singulos dies, siclos fuisse populo à principibus exactos. Nehem. 5, 14. Septem & decem siclis Ieremias agellum in Hanathoth ab Hanamel cognato emit; quod Latinus Interpretes vertit septem stateres, & decem argenteos; Hebraicè ad verbum est, septem sicli & decem argentei. Hoc etiam modo aestimamus Ægyptiam quadrigam sexcentis argenteis constituisse non siclis, sed drachmis, hoc est, quarta sicli parte; nam

Siliquæ
femen.

NVD

Cheratum
medicorū.

argenti nomine drachmam 'non rarò intelligimus'; Siclum verò, vbi intelligi oporteat, ipsum nomen appositum indicat.

Sicli va-
riatio.

Atque sicli pondus hoc fuit præcisum frequenterq. in sacris libris indicatum: quod si aliquâdo in profanis vsibus maioris ponderis deprehendatur Siclus, id non ex lege, sed ex hominum quorundam principum & diuitum cupiditate ortum existimare oportet, qui duris & difficilibus temporibus, vt pauperiores citius exspoliarent, siclum augebant, accepturi ab iis, quibus frumentum venderet, eiusmodi pecuniam exsoluere coactis, aliâs ipsi talibus siclis cõmuniter in soluendo, si quid emerent, non vsuri. Cuiusmodi nefaria fraus ab Amoso vate apertè reprehendete improbatur. Audite hoc, qui conteritis pauperem & deficere facitis egenos terræ, dicentes, Quando transibit mensis, & venundabimus merces, Sabbathum, & aperiemus frumentum vt imminuamus mensurâ, & augeamus siclum, & supponamus stateras delotas. At verò huiusmodi illegitimorû siclorum, si quis certam rationem querat, nullam planè sibi constantem reperiet, quanquam sunt, qui inter sanctuarij & prophanum & regium siclos, nescio an tam certè, quàm curiosè, distinguant.

Atque nummum illum argenteum, quem Siclum vocamus, primæ domus monetam celeberrimam & Israelitis propriam fuisse, docent antiqui auctores, in lib. Misnaïoth de Chelaim, cap. 2. parag. 7. In eodem etiam libro describitur Siclus ille, qui literis Samaritanis inuenitur tract. de Iadaim. cap. 4. n.

DE SICLI PARTIBVS.

Præter Sicli nummū integrum tetradrachmon, quod iam descripsimus, alias etiam monetas fuisse ex Sicli ipsius diuisione nomen sortitas (siue signatæ illæ, siue signo carentes fuerint, nihil refert) in sacris libris obseruauimus: Namque dimidij Sicli mentio fit Exod. 30, 13. & 15. Hoc autem dabit omnis, qui transit ad numerum, dimidiū Sicli, iuxta mensuram templi: Siclus viginti obolos habet, media pars Sicli offeretur Domino. diues non addet ad dimidium Sicli, & pauper non diminuet. Huius ponderis monetam vnā cum Siclo ipso sibi visam in Ghaco vrbe, iisdem cum Siclo imaginibus signatam, Gerundensis affirmat.

Dimidius
Siclus.

Triens.

Fuit etiam tertia Sicli pars, quæ sex Gherah cum dimidio & sexto vnus Gherah ponderaret, vt ex libro Nehemiæ cognouimus, vbi scribitur, decernendum esse tributum, in singulos annos soluendum, tertiæ partis Sicli ad domum Domini, Nehem. 10, 32.

Quadrans.

Quartæ etiam partis Sicli moneta fuit in vsu, hoc est drachma integra, quātus noster regalis dictus nummus est. Sic enim scriptum legimus in lib. 1. Samuelis, cap. 9, 8. Rursum puer respondit Sauli, & ait: Ecce inuenta est in manu mea quarta pars stateris argenti: demus homini Dei; Hebraicè est Sicli argenti.

Porro, siue auro siue argento, siue etiam ære pecunia exsolueretur, omnis ratio ad Sicli valorem referebatur, vt viginti Sicli in auro, tantum auri esset, quantum viginti Sicli in argento valerent. constat autem ex drachmis & didrachmis antiquis duplex ferè esse auri pondus ad argentū; nam quæ denarij valore apud nos extat numismata argentea, singula drachmam ponderant. Eiusdem verò magnitudinis aurea, quæ nobis sunt satis multa expensa, binarum drachmarum pōdus habent. Valor autem auri cum argenti valore collatus, non semper idem est, sed pro principum arbitrio & temporum vsu mutatur frequenter. Tamen vt ex multis temporum exemplis obseruauimus, auri valor super argentum, nunquam ferè minor fuit, quàm decuplus; ita vt pro singulis auri drachmis, argenti, ad minimum, denæ sint reddendæ.

Stater.

Iam nunc facile ex his cognosci potest, staterem Grecorum, qui æqualis cum Siclo ponderis est, & didrachmon cum semisiclo, & drachmā cum quarta Sicli par-

te, ex Hebræorum nummorum & ponderum imitatione fuisse accepta.

DE SICLO PONDERE.

Non modò nummorum & monetarum, sed ponderum etiam primum exemplum Siclum statuimus. Etenim cū de pretio rei alicuius exsoluendo agitur, quacunque materia nummi constent, dummodò Sicli mentio fiat, ad argentei Sicli valorem ratio referenda est, vt paulò superius adnotauimus. Cū verò de pondere mentio fit, ipsum Sicli pondus, hoc est tetradrachmon siue semuncia, repetendum. Aliâs multa absurda, si res aliter æstimata fuerit, consequentur. Neque enim putamus auream monetam aliquam fuisse, quæ Siclus diceretur, neque æream etiam; quanquam non inficias ibimus, fuisse aureas & æreas monetas, verū aliis nominibus dictatas; vt de nonnullis postea explicabimus. Quosdam etiam aureos nummos vicenū siclorum, quosdam vicenū quinquorū, alios quindenorū in vsu fuisse, quæ Minæ partes dicerentur, vt exponit Camhius in Ezechiel. 45, 12. sed certum auri vel æris Siclum eodem nomine dictum, non facile in antiquorum libris agnoscimus: sed cū de Siclo auri aut argenti Scripturæ meminerint, pondus ipsum, non valorem esse æstimandū arbitramur; cuius rei exēpla aliquot satis aperta subiicimus in lib. Num. 7, 87. Cochlearium aureorum pondus fuisse denū Siclorum in singula cochlearia, quæ noster Interpres mortariola vertit. Quo loco non de valore auri, sed de pondere omni ex Sicli ratione cognoscendum indicatur. Nam si (vt quidam volunt) Siclus auri esset, & tantum valeret Siclus aureus, quantum argenteus, hoc est minus auri pondus, quantum videlicet Sicli valorē æquaret; Siclus aureus valeret quatuor drachmas argenteas, & ponderaret ad summum duo Gerah, hoc est grana siliquæ duo. Totum igitur cochlear esset viginti granorum argenti, hoc est ponderis quatuor drachmarum. Quantum autem poterat esse cochlear huius materiæ, quātūmue thuris caperet eiusmodi cochlear, cū scriptum sit, & mortariolum aureum appendens decem Siclos plenum incensi, quatuor vel etiam duo thuris grana cochlearis dimidiæ vnciæ acceptabulum implere abundè possent. Quam ob rem singulorū cochlearium materiam auream denos Siclos, hoc est quinas vncias ponderasse interpretamur. Ex quinis autem auri vnciis vix satis commoda cochlearia fieri possunt: quandoquidem non magna sunt, quæ nobis in vsu sunt argentea cochlearia, binarum vnciarum cum dimidia, quantum argenteæ materiæ cum quinque auri vnciis collatum, conuenit. Atque ita apertis verbis Scriptura ipsa significat, non de valore cochlearium, sed de pondere auri, illo in loco agi; sic enim ex verbo legimus, in descriptione singulorū cochlearium: Et cochleare aureū appendens decem Siclos. & in fine capitis, cū summa omnium subducitur. Cochlearia aurea duodecim plena thure, id est simul auri Sicli centum viginti pondere sanctuarij. vt præcedenti versu est annotatum in eodem cap. Illud etiam summum auri pondus, quod ex diuersis munerum speciebus collatum est, ad sedecim milia septingentos & quinquaginta Siclos; sic est intelligendum de pondere, non de valore auri; nam aliâs si valor auri tantū in illo loco indicaretur; non satis magna præda esset, mille sexcenti & septuaginta quinque Sicli, ex numero pugnatorum, quos tribuni & Centuriones habuerant, sub manu sua, nullo excepto, à quibus recepta fuerant monilia omnia aurea, hoc est, periscelides, armillæ, annuli, dextralia, murenulæ, ex tanto foeminarum & virorum numero capta, in quo inuentæ sunt virgines triginta duo mille. locus est in lib. Num. 31, 5. Illam etiam laminam auream, quam Ghacham sibi ex anathemate subreptam confessus est, quinquaginta Siclorum ponderis, non æstimationis rationibus interpretamur. Nam si æstimatione Siclorum argenti exponamus, vix laminā inueniemus dici posse, quæ quin-

quæ quinque Siclis, hoc est duabus vnciis cum dimidia æqualis pondere sit; satis enim parua auri portio duas vncias cum dimidia ponderat. Et illæ in aures Gedeoni ex spoliis Ismaelitarum oblatae, ad hanc rationem sunt referendæ; ut omnium simul iunctarum pondus fuerit mille & septingenti sicli, hoc est, vnciæ octingentæ & quinquaginta auri, quæ summa est ferè sex mille octingentorum aureorum communium, quos nostro tempore coronatos vocant. Iud. 8, 25. Aurum etiam quo candelabra facta sunt, in pondere expensum scribitur. 1. Paral. 28, 15. Atque hoc modo siclorum, hoc est, semunciarum ratione omnia auri & argenti pondera exponenda videntur, nisi aliter expresse indicatum fuerit. Eodem quoque modo quinquagenum siclorum fuisse intelligimus, vncinos ex auro ad valuas templi continendas factos. Neque enim minores ferre pondus valuarum vertendarum possent. locus est 2. Paral. 3, 10.

Illam porro, quæ de ferri, chalybis & æris ponderibus aliquando in scripturis leguntur sacris, ubi siclorum nomine significantur; ad hanc etiam rationem sunt à nobis omnino referenda. Quanquam sunt, qui dicant singula metalla, suos certos habuisse, quibus expenderentur, siclos. Nullum tamen exemplum hactenus obseruauimus, cuius argumento in hanc sententiam concederemus. Quod verò à Salomone Iarchio in Comment. 1. Samuel. 17, 7. scriptum est, qua ratione nobis probari possit, non planè constat; dum ille absolute pronuntiat omnes siclos, qui apud prophetas referuntur, minarum ponderibus exponendos esse, deceptus fortasse illa re quod ferrum hastæ Goliath sexcentorum siclorum ponderis in sacra historia descriptum, non satis magnum putauerit tam vasti corporis bellatori viro, cum tamen nobis nimis etiam magnum videatur ferrum hastæ trecentarum vnciarum; si modò ad lancearum usum, hoc est, cõfodiendum & transfigendum habile, comparatum sit, nimirum viginti & quinque librarum: quæ additæ hastæ ad instar liciatorii textorum crassæ lanceam efficient, nulli nunc vsuro habilem. Nedum si, ut ille docet, trecentas minas ferro adscriberemus. Illud præterea quis non modò homo, quantumuis procerus gigas, sed vel elephas portare posset lorice pondus, quod eodem loco significatur fuisse quinque mille siclorum, si pro siclis minas exponere deberemus? Namque sicli quinque mille, iuxta ponderis à nobis explicati rationem, bis mille & quingentas vncias efficiunt, hoc est, libras ducentas & octo, atque vncias quatuor: quod quantum thoracis pondus sit, nemo est, qui non satis intelligat. Igitur nostra siclorum ratio & satis clara, & omni ex parte communis, cuiuslibetque materiæ eadem est. Neque verò à proposita re alienum videbitur, ut locorum duorum in sacris libris sententias, quæ pugnare inter se videntur, explicatione adhibita conciliemus: quandoquidem ea non exiguum negotium quibusdam fecisse videmus, adedò ut illa difficultatis euadendæ via fuerit visa commodissima, si quædam siclorum excogitaretur varietas. Est autem, ut quibusdam videtur, locorum pugnantia illa primo Samuelis lib. cap. 24. Dicitur David emisse aream, & boues ab Arauna Iebusæo siclis quinquaginta. & 1. Paral. 21. cum de eadem re mentio fiat, sexcentis siclis auri iustissimi emisse dicitur. Ergo necesse est quinquaginta siclos illos apud Samuelé conscriptos magnos fuisse, qui sexcentos facerent minores; qua tamen novos siclos cudendi molestia faciliè carere possumus, & eodem omnino monetæ genere vtriusque loci exsoluendæ rationi satisfacere, si rem ipsam, quam David est mercatus, omnè dimetiamur. Est autem illorum locorum summa explicatio eiusmodi: David primùm de publica salute sollicitus, locum areæ, ad diuinam indignationem hostiis cæsis placandam sibi optatum, ab Araunaque volente oblatum, vnà cum bobus ipsis emit quinquaginta siclis. Viginti enim, aut ad summum viginti quinque æstimari potuit

situs areæ, in qua Arauna vnum tantum par bouum trituratura exercebat; qui locus aræ ad præsentem sacrificiorum procuracionem construendæ satis erat. totidem etiam siclis par bouum ad sacrificium est æstimatum. Quam rem, ubi David Deo probari cognosceret, impetrata misericordia & clementia, ex sacrificio facto iam edoctus, totum locum illum, ad Araunam pertinentem, hoc est, totum montem Moriah, ad decreti templi ædificationem, sibi comparandum duxit; eumque sexcentorum siclorum pretio, aurum appendens, emit; atque templo ædificando destinauit. Itaque historia lib. 2. Samuelis, quod de peste immissa per sacrificiorum procuracionem celerè auertenda ageret, areæ tantum, in qua ara constructa est, & bouum, qui euestigio ad victimam parandam commodè reperti sunt, precium diligenter à Davide solutum indicat. Paralipomenon verò historia, quæ de templi per Salomonem ex paterno testamento ac pecunia ædificandi rationibus, in vniuersum agit, non areæ ad aram opportuna tantum, sed totius loci precium significat. Id quod ipsorum verborum obseruata ratione, apertè explicari potest. Nam prior locus sic habet: Quid causæ est ut veniat dominus meus rex ad seruum suum? cui ait David, Ut emam à te aream, & ædificem altare Domino, & cesset interfectio quæ grassatur in populo. Cui cum gratis obtulisset Arauna aream, & boues, & iuga: respondit, Nequaquam, sed emam precio à te, & non offeram Domino Deo meo holocausta gratuita. Emit ergo David aream & boues argenti siclis quinquaginta; & ædificauit David altare Domino, & obtulit holocausta & pacifica, & propitiatus est Dominus terræ, & cohibita est plaga ab Israel. sic in li. Samuelis. In lib. autem Paralip. non de area solum, sed de loco areæ & de ara in area constructa, deque periculo facto diuinæ probationis, & de consilio inito ædificandi templi, & apparato opere ac penè cœpto, mentio fit, ita ut manifestè intelligatur maiorem rationem illic haberi templi ædificandi, quàm altaris ad præsentis calamitatis deprecationem positi. Sic enim legimus: Dixit David ad Araunam, Da mihi locum areæ tuæ, ut ædificem in ea altare Domino, ita ut quantum valet, accipias, & cesset plaga à populo. & paulò post, Dedit ergo David Araunæ, pro loco siclos auri iustissimi ponderis sexcentos. pro loco, inquit: & ut Hebraica ad verbum habent: Et dedit David Ornan pro loco siclos auri, in pondere sexcentorum, hoc est, aurum in pondere sexcentorum siclorum. Illud etiam de toto loco, de toto, inquam, monte, hæc exponenda esse confirmat quod in 2. lib. Paralip. cap. 3. scriptum est. Et cœpit Salomon ædificare domum Domini in Ierusalem, in monte Moriah, qui demonstratus fuerat David patri eius, in loco, quem parauerat David in area Ornan Iebusæi. hic nomen loci illi alteri respondet, quod in superiori libro bis indicatum est. illum autem locum parauerat David, cum esset in area Ornan Iebusæi sacrificans, & euentu ipso cognosceret, Deo locum placere, sicut illic scriptum est. Protinus ergo David videns, quod exaudisset eum Dominus in area Ornan Iebusæi, immolauit ibi victimas. Et paulò post, dixit David, Hæc est domus Dei, & hoc altare in holocaustum Israel: distinxit videlicet inter domum & altare. Et præcepit ut congregarentur omnes profelyti de terra Israel, & constituit ex iis lapidas ad cædendos lapides, & poliendos, ut ædificaretur domus Dei, &c.

Hanc nostram expositionem præterquam quod lectio ipsa indicat apertè, non obscuris verbis Camhius indicat, atque ex antiquorum doctorum sententia comprobatur, in 1. lib. Samuel. 24, 24. Atque hactenus de Siclo, quæ satis videbantur, sunt nobis exposita.

Z Z E L A G H זֶלָגְחַ

Antiquissimi & certissimi Israelitarum nummi siclus & sicli partes sunt; ceteri omnes, ex aliarum gentium

commercio cum nominibus etiam inuecti videntur, namque nomina ipsa aliam linguam produunt, & ponderum ratio varia alias institutiones sui arguit. Quam ob rem in libris Misnaioth tract. de Beruroth. cap. 8. parag. 7. in hanc sententiam legimus: Omnis moneta, in sacris, & extra præter siclos, ad pondus Tyri refertur, & argento aut argenti valore exsoluitur.

Prima autem cæterarum monetarum, quæ ad Siclum referri potest, dicta fuit ZZELAGH, quod nomen Latine petram vel saxum sonat: cuius signa quæ fuerint, non memini me usquam legere; æstimationem verò legimus fuisse duorum siclorum; namque in lib. Misn. tract. de votis, ca. 43. parag. 8. scribitur, siclum esse dimidium ZZELAGH. & in tractatu de Sebughoth, cap. 6. par. 7. dicitur; ZZELAGH est duplex SEKEL. Idem dicitur valere quatuor denarios, hoc est quatuor didrachmas; namque hac æstimatione denarium accipiendum esse, res ipsa nos docet, Misnaioth de angulo, cap. 8. par. 2. & de decima secunda, cap. 2. parag. 1. & parag. 2. in cuius loci Commentariis dicitur valere duos siclos: & tract. de CHICHAR ca. 8. par. 1. & de GHERVBIM cap. 5. par. 2. in Comm. Atque hæc ratio est vsitatissimi ZZELAGH, hoc est Tyrii, quod vnciæ integræ argenti pondus habebat. Fuisse autem nec perpetuam, nec ubique constantem hanc ZZELAGH rationem ex varia etiam lectione docemur. Namque in primis paraphrastæ Chaldaei, quæ siclum Hebraicè vocamus, ZZELAGH reddidere, vt Gen. 23. Exod. 31. & 38. in Thargum. Et in Haruch idem traditur. Et Helias Leuites in Thesbith scribit ZZELAGH, siclum esse argenteum quatuorquæ valere ZZVZIM. de qua moneta inferius dicemus. Et in lib. Misnaioth, tract. de primitiis cap. 10. parag. 1. & 2. legimus quinque ZZELAGHIM in Galilæa pondus esse decem ZZVZIM in Iudæa: fit etiam mentio de ZZELAGH Neronith, hoc est de ZZELAGH Neronico à Nerone cuso, Misnaioth de Ahaloth, cap. 13. parag. 8. & tract. de Chelaim, cap. 17. parag. 1. Inuenimus & factam mentionem ZZELAGH arei in lib. Misnaioth, de decima secunda cap. 2. parag. 2.

MEGHA. מֶגָה

MEGHAN moneta argenteæ nomen satis vulgare fuit; quanquam in sacris libris nusquam quod sciamus vsurpatum. Eius autem pōdus sedecim granorum hordei erat, vt definitum legimus in lib. Misn. tractat. de angulo, cap. 8. parag. 7. & 7. & tract. de Sebigith, cap. 1. parag. 2. in Comm. & in tract. de HHAGIGHA, cap. 2. parag. 2. & de Ghediuth, ca. 3. parag. 1. dicuntur duo MEGHOTH grana facere hordei triginta duo communia: & ibid. cap. 1. parag. 1.

Nec verò eandem apud omnes aut semper æstimationē idemquæ pondus MEGHA fuisse legimus, sed variū omnino. Nam quanquam frequentissima MEGHA sedecim grana hordei ponderasse dicatur; aliæ etiam eodē nomine fuerunt varij ponderis. Inuenimus enim aliquando idem quod GERAH, quam vigesimam sicli partem diximus, à quibusdā æstimari, vt à Camhio 1. Samuel. 2. vers. vltimo. Et ferè semper Chaldaeus pro Hebraico GERAH reddit MEGHAN. Et legimus esse in ZZELAGH MEGHOTH sedecim: ex alio autem genere viginti in Misnaioth de decima secunda, cap. 2. parag. 2. & in tract. de Ghediuth, cap. 1. par. 1. legimus MEGHAN esse vnā ex partibus viginti quatuor ZZELAGH. In eodem autem loco scribitur Meghah continere sedecim granorū hordei pondus. Possimus autem dicere varietatem esse in ZZELAGH magis quàm in MEGHAN ipsa, vt superius docuimus, nisi in libris Misnaioth, tract. de decima secunda, cap. 4. parag. 1. legeremus Meghah pondere decem granorum hordei communis; nisi mendosus eo in loco sit codex, & pro 10 legatur 1.

Appellatur igitur idem monetae pondus aliàs MEGHAN, aliàs AGVR, vt docet Camhio lib. 1. Samuel.

cap. 2. vers. vltimo in Commentariis, atque etiam GERAH, sed huius perpetua, vt diximus, & constans ratio est, nempe vigesima sicli pars.

KESCITAH קֶשֶׁיטָה

Kescitah nomen ter, in sacris libris, reperitur. Gen. 33. 19. dicitur Iacob emisit partem agri, in qua fixerat tentoria, à filiis Hemor centum KESSITAH. & eiusdem loci ac pretij mentio fit apud Ios. 24. 32. & Iob à singulis cognatis & amicis singulas KESCITOTH accepisse memoratur. quanquam autem oues aut agnas noster Interpres vertit, & quidā pecudes ipsas fuisse putant, ratio tamen ipsa & doctorū sententia docet nummorum genus fuisse, cui fortassis agnæ signum impressum erat, vnde & nomen accepisse potuit, sicut à pecude Latini pecuniā dicunt. Illi verò, qui in monetarū genere hanc partem ponunt, non pluri quàm MEGHA æstimaunt. videtur autem nomen Arabicum esse, vt inter antiquissimos doctores nomine Ghakibæ scriptū legitur in hanc sententiam: Cū in Arabiā venissem, audiui, id quod nos MEGHAN dicimus, KESCITAH ab illa gēte vocari. Noster Interpres, si modò ouem aut agnam pro pecude ipsa dixit, secutus videtur Onkelosum Paraphrasten, qui in eadem significatione Chaldaicè interpretatus est HHORPHAN.

ZVZA זְוִזָּה

Quandoquidem non rara in his nostris Commentariis, & frequens in veterum libris mentio fit ZVZIM, operæpretium facturi videmur, si de eo etiam genere, ea quæ magis probari possunt, dicamus: Atque nomē ipsum nobis nihil suppetiarum ad explicandum affert; quippe Chaldaicum, & nihil cum thematis Hebræi significatione commune, vt arbitramur, habens. fuisse autem argenteam monetam auctor est Helias in Thesbith radice זְוִזָּה, & in radice זְוִזָּה, eumquæ quartam partem sicli esse dicit. idemquæ. Camhio affirmat. Apertè autē hanc rem indicat Chaldaeus paraphrastæ, qui 1. Samuelis lib. cap. 9. pro quarta sicli parte ZVZA reddit: Camhio etiam in Ezechiel 45. 12. pondus drachmæ ait esse ZVZA; in lib. autem Misnaioth tract. de angulo cap. 8. parag. 7. definitur, victus annuus honestus homini pauperi ducentūm ZVZIM; quæ qui habeat, mendicare non possit, aliàs excommunicationis poenam ipso iure subiturus. Et in tractatu de primitiis, cap. 10. parag. 7. legimus decem ZVZIM ponderis Iudæici facere quinque ZZELAGHIM Galilæos in pondere, vnde ZZELAGH Galilæum didrachmum fuisse argumentamur. præterea tract. de Nezichim, cap. 4. parag. 8. quinquaginta & quinque ZVZIM facere dimidium MENAH.

DE MINAH מִנָּה sive מִנָּה

Minarum etsi antiquum fuisse nomen, & vsū accepimus, rationem tamen variam pro temporum & locorum oportunitatibus adnotauimus. Antiquitatem quidem omnino cōcedunt auctores, in lib. Misnaioth, tract. de Sebigith, cap. 1. parag. 2. in Comment. asserentes Moysi tempore minarum vsū fuisse. Sunt qui inter sacram & vulgarem distinguant, sacramquæ vulgari duplo maiorem constituent, vt Camhio in Ezech. 45. 12. Est autem dicta MINAH vel MENAH vel MANEH (his enim modis pronuntiat) à numerando, quod numeris certis conficeretur, non solum pondere, quanquam & pondus certum habuerit, atque in aurificum vsū ponderis magis quàm numeri habebatur ratio. Idquæ ex eo probatur, quod scriptum est, Salomonem fecisse trecentas peltas ex auro probato, trecentasquæ auri minas vnā peltam vestiisse. 1. Reg. 10. 17. Dicta ergo videtur mina ex eo, quod certum nummorum numerum continens, facilem ad numerandum rationem statueret, in magna summa. Quanta autem fuerit minarum æstimatio, productis ex antiqua lectione definitionibus, docebimus. In lib. Misnaioth tract. de angulo.

de angulo, cap. 8. parag. 7. & 1. legimus minæ pondus denariorum centum fuisse, & denarios singulos sex MEGHOTI continere, & singula Meghoti sedecim granorū hordei communis pōdus habere. Idem etiam scribitur in tract. de Sebigith cap. 1. parag. 2. & tract. de decima secunda, cap. 4. par. 1. & tract. ca. 1. par. 1. 1. 1. & ca. 5. par. 8. dicitur valere centum ZVZIM, & tractatu de Nezichim cap. 4. parag. 8. atque in tractatu de Chethuboth, modò citato dicitur, Arras vxoribus, quæ viduæ vel aliàs non virgines ducuntur, minæ valore taxari: Virginum verò arras ducentorum esse, videlicet ZVZIM, hoc est duas minas. De æstimatione quoque minæ eodem modo, quo diximus, agitur in lib. Misnaioth, tractatu de Hagigah, cap. 1. parag. 2. & de Ghediuth cap. 3. parag. 1. Comment.

Atque hoc pondere expensum fuisse, non solum argentum, sed aurum etiam, ex sacris libris docemur. Namque illæ peltæ Salomonis tricenis minis auri munitæ sunt. Et Esdras narrat à ciuibus ad templi opus fuisse oblatas argenti minas quinquies mille. Esdræ cap. 2. vers. 69. Et à principibus familiarum argenti minas bis mille in thesaurū datas, legimus apud Nehemiam 7, 71. Fuisse etiam minam æream, legimus in lib. Misnaioth, de decima secunda, ca. 2. parag. 1. Verum apud Ezechielem magnæ cuiusdam minæ descriptionem reperimus, illis verbis: Viginti Gerah solum faciunt: Porro viginti sili, & viginti quinque sili, & quindecim sili minam faciunt. ex quo colligitur, minam illam sexaginta silis constituisse, hoc est drachmis ducētis & quadraginta. Illā verò diuisam fuisse in partes, quartam quæ quindecim silos contineret, & tertiam, quæ viginti, & tertiam cū duodecima portione quæ viginti quinque silis expenderetur. Ex harum autem partiū collatione & oppositione variæ proportionales in addendo & detrahendo pondere vel pretio confici poterant. Nam si viginti quinque ex altera stateræ parte quindecim opponantur, efficietur in altera sexta pars minæ, hoc est decem. Si opponantur viginti, efficietur duodecima pars minæ, videlicet quinque; si viginti quindecim opponamus, idem fiet. Rursus etiam in collationibus, hoc modo fit; Additis viginti quinque quindecim emergunt quadraginta, hoc est duæ tertiæ ex mina; coniunctis verò viginti & viginti quinque, fiunt duæ tertiæ & duodecima. Deinde viginti & quindecim efficiunt medium cum duodecima; quindecim verò repetita efficiunt mediam minam; viginti quinque repetita mediam cum sexta efficiunt. Atque hanc ab Ezechiele descriptam cum partibus suis, minam vulgarem fuisse, Camhius docet Ezech. cap. 45, 12. hanc verò duplam sacram appellari minam, ait. Idem etiam agnoscit antiquorum traditionem, qui dicunt minam communem fuisse viginti quinque silorum, hoc est centum ZVZIM. Quod si illorum auctorum perpetua ratio est, Ezechielis locum interpretari hoc modo rectè possumus: Siclus erit obolorum viginti; mina erit viginti sili, hoc est drachmæ centum & viginti, & quindecim pertinebunt ad minam: nam viginti erunt quatuor quintæ, & quindecim erunt tres quintæ partes ex mina vel media cum decima parte; atque ita compositis rationibus, ut superius docuimus, poterit partitio usque ad decimas procurrire.

Fuit etiam pondus dimidium minæ, hoc est quinquaginta drachmarum pondere, quod PEREZ vocabatur, Misnaioth de angulo, cap. 8. parag. 11. & tract. de Gharubim cap. 5. parag. 2. Comment.

Chaldæus nonnunquam pro mina vertit suo idiomate LITRA. sic enim scriptum reliquit 1. Samuelis. lib. facit LITRA vna aureos cētum Hebraicis. Idem 1. Reg. 1, 17. & in Ierem. 3, 9.

Nonnunquam Chaldæi expositores nomen SEKEL, id est Siclum interpretantur minam; ut Esd. 2, 69. & Nehem. 7, 70. Et idem annotat Camhius 2. Paralip. 9, 16. Refertur quoque ratio hæc in Misnaioth tract.

de Nezichim cap. 4. parag. 8. Atque hætenus de antiquioribus nummis & monetis: Iam verò deinceps de alio nummorum vel minis antiquo, vel minus constanti genere breuiter differemus.

ARGENTVM. אֶרֶב

ARGENTI nomen nulla certa definitione positum pecuniam, ut apud Græcos olim, & apud Gallos hodie significat; unde fit ut incertæ notationis sit, nisi numeralem aliquā adiunctam rationem habeat, ut tres vel quatuor, &c. Gen. 23, 9. vbi Latine legimus, Pecunia digna tradat eam mihi coram vobis; Hebraicè est, argento completo. Et paulò inferius, Dabo, inquit, pecuniam pro agro; Hebraicè dicitur, dabo argentum. Et appendit pecuniam, quam Ephron postulabat; appendit argentum. Et eodem libro cap. 43. vers. 22. Latine legimus: Sed & aliud attulimus argentum, ut emamus quæ nobis necessaria sunt: Verumenimvero, cum argento certus numerus adnotatur, varia etiam adhibetur æstimatio. Nam quæ 2. Samuelis 18, 11. scriptum est, Et dedissem tibi decem argenteos: quo loco Interpres Latinus Chaldæum paraphrasten secutus exposuit siclos. Et Camhius lib. Reg. 2. cap. 12. vers. 4. & 5. nomen argenti ita interpretatur, ut tres argenteos dimidium sili faciat. Idem affirmat Comment. in Ierem. 32, 9. Sed communis & vulgata magis argenti ratio illa est, quam antiqui auctores in lib. Misnaioth describunt. ab illis enim traditum accepimus eam monetam, quæ argentum vocatur, quæque certum numerum admittit, tempore Moysis pōdus habuisse trecentorū & viginti granorum hordei. In templi verò secundi tempore, auctam fuisse usque ad pondus trecentorum & octoginta quatuor granorum, atque eandem cum siclo rationem obtinuisse. hæc legimus in lib. Misnaioth, tract. de Bechoroth cap. 8. parag. 7.

DENARIVS דִּנָּר

Denarium argenteum & aureum in usu fuisse apud Iudæos, Helias in Thesbithe docet, radice דִּנָּר. Et Moses Gerundensis in Exodū pag. 72. col. 4. & Chaldæus paraphrastæ 2. Reg. 5, 5. & Misnaioth de angulo cap. 8. parag. 1. & tract. de decima secunda cap. 2. parag. 1. & 2. & cap. 14. parag. 5. Valuit autem denarius sex MEGHOTI, hoc est grana hordei nonaginta sex, ut exponitur in lib. Misnaioth, tractatu de Sebughoth cap. 6. parag. 8. in Commentariis.

Deinde alium etiam denarium maiorem indicatum obseruauimus in lib. Misnaioth de decima secunda, cap. 2. parag. 5. & tractatu de Chethuboth cap. 5. parag. 7. vbi dicitur denarius argenteus esse quarta pars ZELAGH, atque idem denarius diuidi solere in quatuor partes certis numismatis argenteis notatas. Idem describitur in iisdem libris tract. de Ghediuth, cap. 1. parag. 1. & de votis cap. 3. parag. 8. & de Nezichim cap. 4. parag. 8. & posteriori tract. de Nezichim, tract. 2. ca. 4. parag. 1. & de Gheruaioth cap. 4. parag. 7. Comment.

Hunc autem existimamus esse denarium diurnum, qui aqua rusticæ operæ merces fuisse, in Euangelio indicatur, Matth. 18. Ex iisdem verò tractatibus & locis, accepimus denarium aureum valuisse viginti quinque argenteos.

DRAKMON. דְּרַקְמָן

Drakmon solidus nummus argenteus fuit sedecim granorum hordei, unde Drakmon apud Græcos nomen accepisse arbitramur; quanquam non idem pondus sit vtriusque. Huius nomen Arabicum est Darhaam: describitur autem eius ratio in lib. Misnaioth, tract. de Chethuboth cap. 5. parag. 7.

Eiusdem ferè nominis vna tantum litera CH, in vicinam K est mutata, DARAKMON aureus nummus Esdræ & Nehemæ tempore, ad templi facta tecta paranda viritim oblatas, Esd. 2, 69. & Nehem. 7, 69.

IZZAR אִזָּרָא ASSARION, ASSIS.

Peregrinum etiam & nominis & nummi genus fuit IZZAR æreum ut putamus, quod fuit valoris nonagesimæ sextæ partis ZZELAGH. ut docemur in lib. Misn. tract. de decima secunda cap. 3. parag. 1. & ca. 4. parag. 1. & n. & tract. de Gittim. cap. 1. parag. 8. & tract. de Nezichim cap. 8. parag. 1. Et in posteriori tract. de Nezichim cap. 4. parag. 7. Et de GHERVAIOTH. cap. 4. parag. 1. Scribitur etiam duo IZZARIM facere pondium vnum. In eodem libro tract. de decima secunda cap. 4. parag. 7. & hoc pretio dicitur emi solere malogranata vndecim, vel ficus centum, ut legimus in Misnaioth de angulo cap. 8. parag. 8. in libro Midras VAIKRAH RABBA fit mentio huius IZZAR, sub æstimatione minoris monetæ, qualè grossum nunc vulgò dicimus, & in lib. Haruch. Atque hanc monetam in Euangelio significatam arbitramur, Matth. 10, 29. Nónne duo passeris asse veneunt? Græcè legimus ἀσάριον eadem ferè voce cum IZZAR, cùm β litera aliis per duplex ss, aliis per zz pronuntietur, dum ad aliarum linguarum scripturam refertur.

PONDIVM ITALICVM. פִּנְדִּיוֹן אִטָּלִיקִי

Inter externos nummos Pondium quoque Italicum in vsus receptum est, quod duobus AZZIRIM, hoc est assariis constabat: cuius mentio fit in lib. Misnaioth tract. de Chelaim ca. 17. parag. 1. Et de Nezicim tract. 2. cap. 4. parag. 7. & in Comment. de Ahaloth cap. 3. parag. 8. & tract. de angulo. cap. 8. parag. 8. in Comm. & in eodem capite, parag. 1. legimus duo vulgaria pauperiorum prandia emi solere pondio vno. Idque etiam exponitur in tract. de decima secunda cap. 4. parag. 7. & tract. de Gharubim cap. 5. parag. 3. in Comment. Et tract. tertio de Nezicim cap. 5. parag. 5.

AZZPER אִזְּפֶר MAZZPARIM מִזְּפָרִים

Asper monetæ iam diu apud Orientales in vsu nomen, est vnus denarij valore, ut docemur lib. Misnaioth de decima secunda cap. 2. parag. 5. & in tract. de Ghediuth ca. 1. para. 1. dicitur esse nummus Græcus.

Est & aliud argentæ monetæ genus MAZZPERIM olim dictum in plurali numero, quæ verè erat vigesima pars ZZELAGH: estque idem illud, cuius hætenus apud Turcas extat pondus, & nomen AZZPAR. Indicatur in lib. Misnaioth, tractatu de decima secunda cap. 2. parag. 5.

ADARCON. אֲדָרְכֹן

Medi nummi genus fuisse videtur quod apud Efdram legimus nomine ADARCONIM, ab interprete Latino Solidos redditum; Efd. 8, 27. cuius etiam mentio fit in lib. 2. Paralipom. cap. 29. vers. 7. In lib. Misnaioth, tractatu de Siclis cap. 2. parag. 7. definitur eius æstimatio duobus ZZELAGHIM. quæ fuisse etiam dicitur antiqua.

AVRVM siue AVREVS. אֶזְרָא

Auri nomen, cum ad nummorum rationem significandam, addito numero vsurpatur; Siclorum pondere explicandum esse iam superius docuimus. Atque ita interpretati sumus locum Iud. 8, 26. Et fuit pondus eorū septingenti auri (ut noster Interpres rectè addidit) sicli. Idem etiā sentit Leui Gersonis filius, in illo loco, & 2. Reg. 5, 5. & 2. Paral. 9, 16. Quanquam Chaldaus paraphrastes denarios aureos vertit: idque non inconcinne fortassis in lib. 2. Reg. 5. Vbi ratio ex Damascenis monetis petèda videtur. In Hebraicis historiis, quæ Iosephi Gorionidis nomine inscriptæ sunt, legimus nomen ZAHVB, quod Latine aureum dicimus, definitum Philipporum siue Philippicorum nomine, quod regale numisma & celeberrimum fuisse etiam Horatius testatur; fit autem mentio huius, lib. 2. Historiarum Iosephi cap. 7.

Sunt præterea alia nomina minùs celebria, in anti-

quis libris, sed quorum vsus vulgaris fuisse, & ex aliarum gentium linguis acceptus videri possit; cuius generis exempla sunt;

TEBAGH, quod dimidium siclum valebat, ut exponitur Misnaioth de Chelaim cap. 2. parag. 7.

HHVRZZA, quod paraphrastes Chaldaus, apud Ios. cap. 24. KESSITA reddit.

TARPAGHITH, ab auctore Haruch dictus nummus cum dimidio, cuius pòdus erat septuaginta & octo granorum hordei, ut habetur in lib. Misnaioth de Chethuboth, cap. 5. parag. 1.

TRIANA, nummus Traianicus in Haruch.

TARZZIT, cuius etiam in Haruch mentio fit.

LATER monetæ genus, quod Stater nonnulli dicunt, Haruch.

LVMi in eodem Haruch sine æstimatione tamen certa legitur.

CHINAH est etiam nummi genus in Haruch.

CHVZAB moneta, quam Chozba cudendam curavit, ille fortassis, cuius mentio in Actis Apost. fit.

PESSVT solidus nummus in Haruch. Et apud Heliam Leuit. in radice פֶּשֶׁט

PELEZZ monetæ genus non cusæ in Haruch: sed Chaldaeo paraphrastæ in Ezechiel cap. 4. & 37. Siclus est.

PVLAR nummus est quidam in Bereffith Rabba. cap. 22. 49. 71.

PARADIGMA vox Græca est, quæ exemplar significat: fuisse autem monetæ probatissimæ genus hoc nomine appellatum legimus in Haruch.

NIKA } duo monetarum nomina in Har. scripta.

MELVHHA }
GARMAN } monetarum nomina in Haruch.

HANITS }
ZZAIENAK }

SAPHAN siue SIPHNA Hadriani monetam fuisse tradit auctor Haruch.

KANTAR Iacorum lingua valet quatum DINAR: ut docet Gerundensis in Comment. legis pag. 156. col. 1.

KONTRINAK Quatrinus est in Haruch.

DE CHICHAR. כִּיכָר

Maximi inter Hebræos ponderis nomen idemque antiquissimum est CHICHAR; pro quo Latini & Græci talentum plerumque verterunt. Sed quoniam Græcorum talentorum non vnâ rationem, æstimationemque fuisse, ex eorum, qui de asse cōscripserunt, libris constat; nos nomen ipsum Hebraicum ita ut pronuntiatum reddentes, rem ipsam ex auctorum lectione expendemus. Atque ex verbi quidem erymo nihil magnæ significationis ad interpretandū afferre possumus, nisi dicamus Chichar fuisse ponderis speciem planam, & extensam placentæ instar. quippe in naturalium rerum nominibus Chichar planiciem significat, qualis in agro Sodomorum, inter montes erat: sæpè enim hoc nomen ad eam rem indicandam vsurpatur.

Inuenimus autem in antiquis libris Chichar, pro pòdere absolutè positum, ut in li. Misn. tract. de angulo, cap. 8. para. 1. Misnaioth de CHELAIM cap. 2. para. 5. Neque fuit ratio habita numeri, sed ponderis in Chichar, cuius pondus fuisse videtur ferè mille & octingentorum siclorum, hoc est nongentarum uncularum: Namque Camhius & Leui Gersonides lib. 1. Samuelis ca. 17. affirmant tertiam partem Chichar fuisse ferè siclos sexcentos, siue id ferrum esset, siue aurum, siue quæcunque alia materia. Præterea Camhius in lib. 2. Sam. 5, 8. & 1. Reg. cap. 9. & ca. 10. & c. 16. ait: Chichar auri esse sexcentum aureos, hoc est, ut exponere placet, tantâ auri massam, quantam sexcenti sicli conficiunt: namq. hæc in pondere ferè triplo vincent sexcetos argenti siclos, qui faciunt tertiam partem Chichar. hoc pòdere fuit aureum candelabrum in deserto, Mose procurante factum. Exo. 25, 28. & 37, 24. Omne aurum, quod expensum est in opere sanctuarij, & quod oblatum est in donariis

in donariis viginti nouem Chichar fuit, & septingentorum & triginta siclorum, ad mensuram sanctuarij. Ex quo loco manifestum est, verum pondus Chichar siue auri, siue æris illud sit, ad siclos sanctos, hoc est, argenteos iam explicatos referri debere. Namque septingenti & triginta siclorum pondus, etiam in auro pars Chichar esse indicatur. Bases sanctuarij ex centum argenti Chichar factæ sunt, singulis Chichar per bases singulas supputatis. Aëris ad opus sanctuarij oblata sunt Chichar septuaginta duo millia & quadringenti amplius sicli. Et Hiram rex Tyri ad regem Salomonem in templi structuram misisse scribitur cētum & viginti talenta auri. 1. Reg. 9, 14. Ex Ophir verò quadringentorum viginti Chichar pondus auri allatum Salomoni legimus. 1. Reg. 9, 28. Regina Saba centum & viginti Chichar auri Salomoni munus dedit, 1. Reg. 10, 10. & multa alia, quæ in libris Regum de talento dicuntur aureo, ad hanc rationem sunt reuocanda. Similiter & quæ de argenti talēto, in Latinis versionibus commemorantur, vt 1. Reg. 20, 39. Et Naaman Syrus decem Chicharim argenti & sex mille aureos, ad regem Israelis afferebat, dono daturus prophetæ, qui se curaret; ex qua pecunia Chichar Giezi per fraudem sibi postulauit, & duo accepit. Quanquam autem ponderis esset nomen Chichar, tamen in argenti siclis numeratis exsoluebatur; quia sicli certo pondere erant, & ex illis poterat certum Chichar constare: quam ob rem in illo loco dicitur Hebraicè, Numera eis Chichar argenti. Et paulò post, Et ligauit duo Chichar argenti in sudario. 2. Reg. 5, 21. Et Menahem dabat Phul mille Chichar argenti, vt esset ei auxilium, & firmaret regnum eius. 2. Reg. 15, 19. Et rex Assyriorum imperabat Ezechia regi Iudæ trecenta Chichar argenti, & triginta Chichar auri. 2. Reg. 18, 14. Et Pharaonem Necho centum Chichar argenti & Chichar auri multam terræ imposuisse legimus 2. Reg. 23, 33. Coronam auream Dauid in Rabba inuenit, cuius pondus erat Chichar auri. 1. Paralip. 20, 2. Dauid ad domum Domini adificandam filio Salomoni ex testamento reliquit auri Chichar centum millia & argenti mille millia. 2. Paral. 22, 14. Et inducendis auro parietibus adscripsit idem tria millia Chicharim auri, & septem millia argenti. Principes verò, & diuites viri Israel ex spontaneis donariis, ad idem opus obtulerunt auri quinque mille Chichar, & Adarchonim (de quibus iam diximus) Ribbo, hoc est decem millia & argenti Chichar decem millia, & æris Ribbo. & octo millia Chichar ibidem cap. 29. Amasias Iudæ rex, centum millia robustorum ex Israel centum talentis argenti conduxit. Esdras sacerdotibus, quibus templi facta tecta curanda commiserat, argenti Chichar sexcenta & quinquaginta, & auri centum Chichar appendit. Esdr. 8, 24. Aman Assuero regi decies mille Chichar argenti proponebat causa perdendorum Iudæorum. Esth. 3, 9.

Et quantum ex attenta verborum atque rerum consideratione conicere possumus, arbitramur olim in vfu fuisse apud Israelitas & fortassis apud alias Orientis nationes, aurum & argentum rude incertæ formæ ac magnitudinis in tortæ siue placentæ panis speciem conflatum, ad opera deinde faciendæ, vel ad cudendas monetas in thesauris adseruari; vt & illa omnia

eiusdem ferè ponderis fuisse, quantum videlicet à nobis est indicatum; ita metallum ipsum melius in oportunos vsus conseruabatur, & minori molestia asportari poterat, & commodius enumerari aut expendi. Itaque ex hac forma nomen esse acceptum existimamus: namque huiusmodi ex aliis rerum naturis vel forma translatis verbis, artificiorum verba etiam vsurpari solent. sic enim Latini auri argentiq̃ue massam dicunt, & æris etiam. Hispani ceram expressis fauis in certa vasa infusam, certaq̃ue forma duratâ, panem ceræ vocant. Sic etiam Hebræi metalla in panis pressioris formam conflata, Chichar vocabant: atq̃. ita legimus in Zachariæ visionibus, plumbi Chichar in os mulieris sedentis in medio amphoræ fuisse coniectum Zach. 5, 7. Namque, vt diximus, Chichar præterquàm quòd loca plana & depressa significat, nomen etiam est panis in tortæ formam subacti & cocti, pro quo Interpres noster propè semper tortam Latine reddit, vt lib. 1. Samuel. 2, 36. Futurum est autem, vt quicumque remanserit in domo tua, veniat vt oretur pro eo, & offerat nummum argenteum & tortam panis. Et Samuel Sauli prædicit obuiam fore tres viros, ex quibus vnus tortas panis tres ferret. 1. Samuel. 10, 4. Et Gedeon à viris Sochoth tortas in bellatorum victum postulabat. Et Salomon in templi dedicatione populo viritim distribuit singulas tortas panis & partes carnis bubulæ. 1. Paralip. 16, 3. Et Ieremiæ in carcere detento iussu regis, in singulos dies dabatur torta panis. Ierem. 37, 20. Ex quibus locis etiam magnitudo Chichar cognosci potest: erat enim tantum panis, quantum satis esset viro aut mulieri ad cibum diurnum, præter obsonia & pulmenta. Ad hanc etiam formam tortæ caricæ aut ficus olim simul coactæ Chichar ficuum vel caricarum dicebatur, vt habemus in lib. Misnaïoth tract. de Chelaim cap. 2. parag. 5. Et de rationibus & pōdere Chichar etiam legimus in iisdem libris, tract. de Gharubim cap. 5. parag. 2. in Comm.

Atque hæc certa nobis de pondere illo Hebræis solemni dici possunt. Cætera autem nomina, quæ nobis obseruare cōtigit, peregrina sunt, vnà cum rebus ipsis, parumque illustria, ex quibus nonnulla subiiciemus.

Est **DARHAM** Ægyptium pondus granorum hordei sexaginta vnus ex definitione Misnaïoth de Gheduth cap. 1. parag. 3. Comment.

TARTIMAR erat dimidiæ minæ pondus, quo carnes in macello appendebantur, vt traditur lib. Mis. de Sanhedrin cap. 8. parag. 3.

LITRA libram interpretatur Helias Leuita in radice שלט Et in libro inscripto Verba dierum Israel pag. 47. col. 4. & pag. 51. col. 1. Et eadem dicitur Mina in lib. Beressith Rabba, cap. 10, 23. 65. Et apud Camhiū. 1. Samuel. 25. Et in eodem loco ita vocatur à Chaldæo paraphraste.

KANTORIN sunt talenta in lib. Helia Thesbithe in radice קנטרין & שלט

KAMILIA vnciam vocat auctores Beressith Rabba cap. 8. in fine.

Hæc de omni ponderum & mensurarum ratione in vniuersum exponenda obseruabamus
Antvverpiæ 4. Cal. Augusti. 1571.

Libros de Ponderibus & Mensuris, ac Nummis sacris, à doctissimo Doctore Benedicto Aria Montano conscriptos, legi & perspexi, dignissimosque impressione & lectu iudicaui, utpote nihil habentes, quod vel pietatem, vel bonos mores offendat. Ita ego Reynerus Brakel S. Theologiæ Licentiatus & Canonicus Cathedralis Ecclesiæ Antvverpiensis.

Et nos prebamus iudicium antedicti Domini Visitatoris **BRAKEL**
qui est vnus collegij nostri Censorij, **FRANC. SONNIVS.**

